

BOGOLJUB

cerkven list

za Slovence

Koledar za marec 1917.

Namen molitve, določen od sv. očeta za marec:

Gojitev pobožnosti in spoštovanje otroškega blagoslova v naših družinah.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni molitve za vsak dan so vse nujne zadeve.	Gescenje presv. Rešnj. Telesa	
			ljublj. skof.	lavani. skof.
1 Četrtek	Albin	Ugodno vreme za celi mesec.	Smarjeta	Buče
2 Petek	Simplicij	Naši cerkveni zavodi.	Sv. Troj. p. M.	Polje
3 Sobota	Kunigunda	Kronane glave.	Sv. Jošt p. Vrh.	Zagorje
4 Nedelja	Kazimir	Velikonočne izpovedi.	Krško	Prevorje
5 Poned.	Evzebij	Naši ujetniki na Ruskem.	Toplice	Hoče
6 Torek	Perpetua	Vdove in sirote.	Sv. Jurij p. Kr.	Cirkovce
7 Sreda	Tomaž Akv.	Bogoslovne vede.	Trnovo red.	
8 Četrtek	Janez od Boga	Naši ujetniki na Laškem in Franc.	1/2 Kand. 1/2 bir.	Črna gora
9 Petek	Frančiška vd.	Naši begunci.	Javorjen. Lok.	
10 Sobota	40 mučencev	Vdanost v voljo božjo.	Ledine	
11 Nedelja	Evlazij	Zaupanje v božjo previdnost.	Osilnica	Št. Janž na
12 Poned.	Gregor V.	Sv. oče in Rimska cerkev.	Sv. Gregor	Drav. polju.
13 Torek	Rozina vdova	Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani.	Sv. Križ n. Jes.	Sv. Lovrenc
14 Sreda	Matilda	Ljubljana.	Unterlag	na Drav. p.
15 Četrtek	Klemen Hofb.	Dunaj.	Kočevje red.	Slivnica pri
16 Petek	Hilariji. Tacij.	Gorica.	Novo mesto	Mariboru
17 Sobota	Patric., Jedert	Katoličani na Angleškem.	Vel. Poljane	Fram
18 Nedelja	Ciril Jeruzal.	Katoličani na Turškem.	Stari trg p. P.	Braslovče
19 Poned.	Jožef	Kranjska dežela:	Jožefinum	
20 Torek	Feliks	Katoliško časopisje.	Subor	Vransko
21 Sreda	Benedikt	Poklici v duhovski stan.	Stranje	
22 Četrtek	Benvenut	Blagoslov polja in vrtov.	Zatičina	Sv. Pavel p.
23 Petek	Oton	Slovenci v Ameriki.	Kresnice	
24 Sobota	Gabrijel	Češčenje B. D. M.	Tržič	Voljski
25 Nedelja	Oznanj. B. D. M.	Marijine Družbe.	Ljublj. Franč.	Sv. Martin
26 Poned.	Dizma	Goreče želje po nebesih.	Vel. Dolina	na l'aki
27 Torek	Rupert	Koroško.	Št. Rupert	Sv. Jurij pod
28 Sreda	Janez Kapistr.	Ogrsko.	Leskovec	Taborom
29 Četrtek	Ciril škof	Hrvatje.	Salezijanci	Sv. Andraž
30 Petek	7 žal. B. D. M.	Trdovratni grešniki.	Hinje	na Polzeli
31 Sobota	Modest	Vsi v marcu umrli.	Velesovo	

Odpustki

za mesec marec 1917.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

2. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

3. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski cerkvi molijo po na-

menu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega.

5. Ponedeljek. Sv. Janez Jožef Kriški. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

6. Torek. Sv. Koleta. Popolni odpustek tretjerednikom, kakor včeraj.

9. Petek. Sv. Katarina Bolonjska. Popolni odpustek tretjerednikom, kakor 5. dan.

12. Ponedeljek. Sv. Gregorij. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi.

19. Ponedeljek. Sv. Jožef. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; c)

BOGOLJUB

Stane za celo leto K 3.—, za
Nemčijo K 3'50, za Ameriko in
vse ostale zunanje kraje K 4.—.

Izhaja na začetku
vsakega mesca.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredni-
štvu, naročnina in darovi pa uprav-
ništvu „Bogoljuba“ v Ljubljani.

Denar — nevarna stvar.

Času primerno premišljevanje.

Navadno slišite o denarju neki drug rek: Denar — sveta vladar. Tudi ta je resničen; a nič manj oni. Torej: Denar, sveta vladar — nevarna stvar.

Zdaj, ko je denarja toliko med ljudmi, kakor ga ni bilo nikoli, je potrebno spregovoriti o tej sicer potrebni stvari, ki pa lahko postane nevarna, če je človek prav ne rabi. In mnogi tega ne znajo. Mnogi nimajo pravega pojma, čemu je denar. Zato je na tem mnogo ležeče, da o denarju prav mislimo in z njim prav ravnamo. Z denarjem si lahko kupimo nebesa ali pekel.

Denar je za to, da ga rabimo za svoje potrebe in pa za — dobra dela. Samó zato denar imeti, da ga »imamo« — kaj to pomaga? Kaj pa imaš od tega, če »imaš«? če na denarju sediš? Kaj imaš od njega, če ga pa ne rabiš in če z njim nič dobrega ne storiš? Če bi sedel na žaklju, polnem kamna ali starih čepinj, bi imel od njih ravno toliko kakor od denarja, — samó skrbi bi ne imel toliko.

Oj, nespameti in kratkovidnosti človeške, ki se toliko žene za prazen nič, — samó zato, da »ima«; a od tega, da »ima«, nima nič, razen tega, da lahko reče, da »ima«.

Seveda je pri tem treba pomniti latinskega reka, ki smo se ga učili v šoli: »Qui

bene distinguit, bene docet.« To se reče po naše: Kdor dobro razločuje, dobro poučuje. Razločevati moramo pri tem ljudi od ljudi.

To, kar je spredaj rečeno o nespametnih ljudeh, velja predvsem o tistih, ki imajo vsega dosti in se nimajo bati nobenega pomanjkanja, ki spravljajo na kup samó zato, da »imajo«. Take utegne zadeti beseda Gospodova: Norec! Nocoj bodo tvojo dušo terjali od tebe; kar si pa skupaj spravil, čigavo bo?! —

Če pa človek sliši in bere, kakó mnogi v času vojske grabijo skupaj ne samó po poštenih potih marveč z goljufijo, mora reči s svetim pismom: Število norcev je neskončno!

Oj, kako slepa je strast človeška! Kaj pomagajo Judežu njegovi srebrniki; še 24 ur se jih ni veselil! Kaj svetopisemskemu bogatinu njegov škrlat in tenčica; še jezika si ni mogel v peklju ohladiti! Kaj pomagajo krive prisége, kriva pričevanja, laži, goljufije, sovraštva zavoljo denarja! Kaj vsakemu človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi!

No, pa o teh, ki denar po krivici grabijo, sploh ni da bi govorili! Saj takih med nami ni ali vsaj naš glas ne pride do njih. A že samó to: sedeti na kupu denarja in

se veseliti samó tega, da človek »ima«, je v tem času, času tolike bede in kričečih potreb, nemodro in nelepo.

Četudi ob svoji smrti razdele denar v dobre namene, pri Bogu nima veliko veljave; ker ga dajo pač zato, ko ga morajo; ali ga hočejo vzeti s seboj v jamo? — Drugače je s tistimi, ki zato zbirajo, da bi napravili kako veliko dobro delo, kake dobrodельne naprave ali ustanove. A bolje, da jih napravijo v življenju kakor po smrti. Kajti taki ljudje večkrat celó brez testamenta umrjejo in njih nameni gredo po vodi. Reveži!

Dokaj drugače pa je s tistimi, ki ali sami niso zadostno preskrbljeni ali pa imajo skrbeti za druge, zlasti za otroke. Tem velepa pamet, da morajo oskrbeti sebe in svoje. A tudi ta skrb ima svoje meje. Toda le prerada zapelje ta skrb predaleč. Nespametno je otrokom preveč denarja kopičiti. Dobra vzgoja jim je brez primere boljša dota kakor kupi hranilničnih knjižic. Otroci, ki so po starših z lahkoto veliko pobasali, denarja navadno ne znajo prav rabiti. Radi se zaletijo v eno ali v drugo stran: zopet v preveliko lakomnost ali pa v zapravljenost.

Najmodrejšje, kar so mogli ljudje napraviti z denarjem, v času vojske pridobljenim, je, da so dolgo v e p o p l a č a l i. To je med mnogim slabim, kar nam je vojska prinesla, vendar nekaj dobrega, kar je ljudem iz srca privoščiti. — No, pa če je poleg plačanega dolga tudi še kupček denarca na strani, tudi nič ne škodi. Tudi to je ljudem privoščiti. — Če se denar nabira ob navadni pridnosti in skrbljivosti nekako sam ob sebi, to je že v redu. Le prav silno gnati se za velikim dobičkom in zaslužkom, to je nespamet. Tak človek začne zanemarjati svoje verske dolžnosti, molitev, zakramente, božjo službo; denar mu postane bog. Taki starši začno zanemarjati vzgojo otrok, ki je ne odvažajo vsi tisočaki. Ne samó moški, tudi ženske v tem grešijo. Nekatera žena, kaka gostilničarka, trgovka, je silno pridna in skrbna gospodinja — mož je ves srečen, da ima

tako skrbno ženo — toda mati je pa slaba; otrok učiti ni časa, kvečjemu posli naj se ž njimi ukvarjajo. — Jezus imenuje v priklki o sejavcu bogastvo trnje, med katero pade seme božje besede in je zaduši. Vse misli in skrbi so samó v denarju. Re-
vež, kako tak človek sam sebe goljufa
»Kateri hočejo obogateti, se zapletejo v skušnjavo in zadrgo hudičevo in v veliko malopridnih in škodljivih želja, ki potope človeka v pogubljenje in končanje; korenina vsega hudega je namreč lakomnost,« pravi sv. Pavel.

Ni pa dosti, varovati se lakomnosti, treba je denar tudi prav rabiti. In tega mnogi zopet ne znajo. To se je pokazalo zlasti v tej vojski. V tem so veliko grešile posebno ženske. Nekatero s pijačo, druge z ničemurnostjo. Znano je, da so se nekatere ženske, ki vlečejo podporo — pravimo: nekatere; razume se, da večina ne — prav grdo vrgle na pijačo. V neki večji občini so en teden, ko so podporo dobile prodali 56 litrov ruma! In to bodo morali vse davkoplačevalci plačati! Ali bi ne bila dolžnost vsakega, kdor to vidi, take pijanke naznaniti, da se jim podpora, katere niso vredne, odtegne? — Kako se mnoge ženske po mestih in po kmetih v času te neizmerne žalosti nosijo, to je zopet znano. Tako, da je preneumno. Pa ne pomaga nobeno pisanje, nobeno prigovarjanje, nobeno svarjenje — one hočejo imeti svoje veselje in nihče jim ga ne ubrani! Bo moral zopet Bog sam vmes poseči. In posegel bo. In kar on napravi, napravi temeljito. Le počakajte, po vojski bo druga rajtenga...

Kateri denar lakomno zbirajo ali naplačno rabijo, kažejo, da nimajo prav veliko vere. Njih misli so le na zemlji: da se mi tukaj dobro godi, pa je vse dobro! Človek, ki pozna kratkost življenja in dolgost večnosti, se ravna po naročilu Jezusovem: Ne zbirajte si zakladov, ki jih molji snedo ali rija pokonča; nabirajte si marveč zakladov, ki jih molji in rija ne pokončajo in tatje ne ukradejo!

Denar je za to, da ga rabimo po potrebi in pameti in da ž njim **dobra dela delamo.**

Ali ljudje radi dajejo v dobre namene? Dajejo — a ne v tistem razmerju, kakor jim premoženje raste. Če dá ta, ki ima 1000 K premoženja, na leto v dobre namene 20 K — kar gotovo ni preveč — ali ta, ki ima 10.000 K, dá 200 kron? in ta, ki ima 100.000 K, dá 2000 K? Težko, težko! Navadno ne. A četudi dá toliko, dá še vedno mnogo premalo. Kajti kdor ima 100.000 lažje utрпи 20.000, kakor oni, ki ima 1000, le 20 K; mu vedno še mnogo več ostane. — Pa zakaj ne dajo več? Zato ker z denarjem vred raste tudi želja po denarju in ljubezen do denarja. Lakomni hudič se začne plaziti okoli človeka in ga zapletati v svoje mreže. Nekateri se mu ne dajo zaplesti, ampak — redki so.

Vprašaj se, prijatelj, ti, kdorkoli si: kako rabiš denar, če ga imaš čez svoje potrebe kaj na ostajanje? Koliko odstotkov svojih preostankov daš vboğaime? Ali je to dosti? Ali bi ne mogel dati več?

Nekaj že damo v dobre namene. A protestantje nas v tem oziru pusté takó

daleč zadaj, da je za nas katoličane velika sramota in za razširjanje katoliške vere — neizmerna škoda.

O sv. Karlu Boromeju beremo v brevirju vsako leto na njegov god, da je 40.000 zlatov, ki jih je skupil za svoje prodano knežje posestvo, razdelil med reveže na en dan. Ravnotako naglo je razdelil 20 tisoč zlatov, ki jih je prejel kot volilo. Ta sveti mož je imel veliko srce in veliko — modrost. Vedel je, da jih na ta način naloži najbolje; tako, da mu jih — še vojska ne vzame.

Ljudje zdaj ugibajo, kaj bi ukrenili, da bi jim vojska denarja ne vzela. Prijatelj, če imaš tudi ti premoženje tega sveta, in zlasti če ti je vojska to premoženje jako pomnožila, pa te skrbi, da bi ti ga zopet ne vzela, — naloži ga tam, kjer še vojska ne vzame, v **nebeško banko!**

Kar je samó za ta svet storjeno, bo s svetom vred minilo; kar je storjeno ali podarjeno za Boga, od tega boš živel večno. »Delajte si prijatelje s krivičnim mamonom, da vas, kadar obnemorete, sprejmejo v večna bivališča!«

Z begunci usmiljenje!

V naši sredi po vsem Slovenskem, do kamor Italijan še ni prodril, je raztresenih mnogo beguncev, naših rojakov, Goričanov.

»Bogoljub« je že prosil in klical: Uboгим beguncem usmiljenje, prijaznost, pomoč! A treba je klicati še in še. Mnogo-krat se sliši še od beguncev, da jih domačini ne vidijo radi in da jim ne dajo, kar bi jim lahko dali. Morda te pritožbe niso vselej opravičene; večkrat pa so najbrž opravičene. Res, da je težko drugim dajati, ko je nam samim za vse že tesno in tenko. Toda pomislite, kako bi bilo nam, ko bi morali mi bežati k tujim ljudem? Kako bi si takrat želeli, da bi se drugi do nas vedli? Kar bi si sami

želeli, to storimo njim! Ljubi svojega bližnjega, **kakor samega sebe!**

Zamislite se vi, ki sedite pri gorkih pečeh in še vedno zadostno obloženih mizah, v položaj teh revežev! Drva se težko dobé in kako so draga; kar so pripeljali živeža s seboj — če so ga sploh kaj mogli — jim pohaja; pa kupček denarca, ki so ga prinesli, tudi kopni kakor sneg na solncu. Pomisli, ali ne sediš morebiti ti na kupu denarja, medtem ko v tvoji bližini siromaki drhté od mraza, ker si ne morejo kupiti drv, in mali otroci nimajo mleka, ker jim je predrago? Ali se ne bojiš, da bi nekda utegnil slišati besede: Lačen sem bil in mi niste dali jesti;

nag, in me niste oblekli; tujec, in me niste vzeli pod streho?...

Da uidemo tej ostri obsodbi in zaslišimo ravno nasprotni, blagodarni glas, storimo dobrega potrebnim, kar največ utrpimo! Kdor more odstopiti kaj živl, naj jih dá vsaj za denar; če vidi, da ne morejo

plačati, tudi zastonj, ako je mogoče. Domačini boste zopet pridelali, begunci pa ne morejo nič. Kdor more pogrešati kako oblačilo, naj ga odda potrebnemu sam ali pa »Posredovalnici za begunce« v Ljubljani.

»Iz tega bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če se ljubite med seboj.«

Vincencijeve sirote.

To je nekaj novega, boste rekli. Dà, dà, vsak dan čitamo, kaj novega nam pri naša vojska. Toda žalibože, eno veliko in bridko novico in resnico nam pa časniki kar nič ali pa vse premalo poročajo: o naših sirotah. Časniki nam poročajo, kako se borijo, krvavijo, zmagujejo in umirajo naši očetje in bratje. Naj bi pa tudi klicali vsak dan vsem ljudem, ki še imajo srce, kako trpijo, stradajo, prezebajo, umirajo naše sirote! Našim vojakom ne moremo nič pomagati, našim sirotam bi pa lahko, dà, rešila jih bo samo naša skupna pomoč, samo naša krščanska ljubezne jim bo ohranila življenje. Ko beremo tolikokrat cele vrste imen padlih vojakov, pa bi si mogli z rdečim svinčnikom zaznamovati imena družinskih očetov, kaj pravite, koliko bi jih že bili tekom te vojske našteji? In potem, ko bi imeli približno število skupaj, bi pomislili, da je vsaka taka številka udarec po celi družini, da se pri vsaki porosi v žalosti in skrbi osem do deset oči, in da te solze odprejo srage, ki tečejo potem cele mesce, dà, cela leta, in da pogosto ne vsahnejo prej, dokler ni zdrknila zadnja solza umirajoči vdovi čez mlado, pa od skrbi in pomanjkanja že razorano lice, in da je njen smrtnozmučen pogled edina dota, ki jo je položila svojim sirotam v obraz. Ljudje, ki imate srce in v srcu krščansko ljubezen, ali ste že videli te vojne dote, ko ste šli po svoji poti? Morebiti videli, ali ste jih pa tudi čutili? In koliko takih pogledov še umira po revnih kočah, v mestih pa po mrzlih podstrešjih in vlažnih kletih, ker na ulico niti ne morejo: gola telesca jim drgečejo v gladu in mrazu. Ljudje, ki imate

srce in v srcu krščansko ljubezen, prinesite tem sirotam življenja, dajte jim živeža, obleke, postelje, strehe!

Vincencijeve sirote smo jim rekli, ker bi radi, da bi našle Vincencijeve srca. Ta veliki svetnik krščanske ljubezni je živel v Parizu za časa tridesetletne vojske in njenih posledic. V Parizu je vsled vojske vladala strašna beda med domačim prebivalstvom, pa razen tega je bilo vse polno beguncev, ker so cele francoske pokrajine tja pribežale. Kakor vsako drugo v podobnem položaju, tako bi tudi francosko deželo bili lahko imenovali državo revežev. Toda sv. Vincencij Pavelski je napravil iz nje deželo krščanske ljubezni. Povsod je pomagal: skrbel za begunske plemiče, skrbel za begunska dekleta (800 dekletom je sam poiskal v Parizu službo) itd. Toda najbolj so mu bile pri srcu sirote. Odrasel revež si že zna kako pomagati, sirota pa stoji in te zna samo proseče gledati, če razumeš njen pogled. Srce sv. Vincencija ga je čutilo in razumelo. Ustanovil je usmiljenke, postavil je zavode, sam pa je šel in pobiral po cestah sirote in po palačah in hišah milodare. Sirot po cestah mu ni zmanjkalo, pač pa je včasih hotelo zmanjkati sredstev. In pogledal je na križ in v očeh so mu zaigrale solze (bile so cvetke njegovega sočutnega srca), in kakor Mozes po trdi skali za svoje umirajoče ljudstvo, tako je trkal od praga do praga na vrata za svoje sirote, in živele so, in dobrotniki so bili veseli svojih darov, pa še bolj rešenih sirot!

Kaj pravite, ali ni Leon XIII. skoraj prerokoval, ko nam ga je postavil za vzor-

nika v krščanski ljubezni do bližnjega? Dã, ko ÷lovek bere življenje sv. Vincencija in potem pogleda okrog sebe in vidi mlake krvi in opazi, kako ho÷e za÷rtati smrt tudi naši mladini svoj strašni pečat na obraz, potem nehote in nevede vzdihne: dajte nam Vincencijevega duha, dajte nam njegove ljubezni, da nam ustvari njegova dela, da postavi našim sirotam rešilni dom! Vincencijeve usmiljenke že imamo, Vincencijevih sirot nam je dala vojska cele procesije, treba nam je še samo Vincencijevih dobrotnikov, da bi nam nabirali, prinašali, pošiljali milodarov, pa bi imele naše sirote Vincencijev dom! Čujte, katoliški Slovenci, čujte vsi, ki ljubite Boga in naše ljudstvo, čujte: Vincencijev dom nam je potreben, potreben tako gotovo, kakor imamo vojsko!

Na tiso÷e sirot imamo in še več jih bomo imeli. Na vsem Slovenskem imamo pa samo dve sirotišnici v Ljubljani: Marijaniš÷e za de÷ke in Lichtenturnov zavod za deklice. Res je sicer, mnogo sirot ima tudi brez o÷eta še pri materi dom, mnogo jih bodo morebiti dobra srca vzela za svoje. Toda povejmo si odkrito: brezdvomno jih bo še na tiso÷e, ki jim mati sama ne bo mogla dati strehe, ko jim je prej oba z o÷etom nista zmogla, — da bo mnogi siroti za o÷etom skrb, žalost, pomanjkanje, trpljenje, bolezen vzela še mater. Potem nimamo pri nas še nobenega zavoda, ki bi sprejemal sirote od zibelke do šole (Elizabetna bolnica ima za svoj namen le bolne otroke), nimamo zavoda za pohabljene, slepe, bebasto otroke. In ÷e se pri nas tudi posre÷i siroti, da se prerije v pretesno sirotišnico, potem je tam v šoli do štirinajstega leta in potem glej, kje prideš do vsakdanjega kruha. Pri sedanjih razmerah jim ni mogo÷e dati primerne izobrazbe ne za en ne za drug poklic, niso ne ti÷ ne miš, celo življenje se trudijo nesamostojne za vsakdanji kruh. Pri naših katoliških shodih se je vedno poudarjalo, da bi se v mladini gojilo veselje do kme÷kega stanu, in neki velik ljubitelj našega naroda in naših sirot večkrat ponavlja, da nima do dosedanjih

sirotišnic pravega zaupanja, ker nam še niso dale nobenega kmeta in ne gospodinje. To je precej res, pa tega ni krivo vodstvo zavodov, ampak razmere: meš÷ani ne moremo kmetovati, ker v mestu nimamo polja!

Sedaj imamo pa na Slovenskem novo društvo: Dobrodelnost. To društvo ho÷e organizirati po vsem Slovenskem dejansko krščansko ljubezen do bližnjega. Pri tem je seveda ena glavnih to÷k skrb za mladino. Zato to društvo snuje zavod (zaenkrat najprej za deklice), ki bi rešil ta mladinska vprašanja. Zavod bo na de÷eli in bo imel večje posestvo, ki ga bo obdeloval in od katerega bo živel, ko bo enkrat vse urejeno. Vse v zavodu bo priprosto in vsa vzgoja sirot bo stremila za tem, da vzbuja ljubezen do kme÷kega stanu. In ko bodo sirote dovršile ljudsko šolo, jim še ne bo treba zavoda zapustiti, ampak vzgajale se bodo naprej za gospodinjsko in kme÷ko delo. V tem zavodu bi se potem sčasoma lahko napravil kakšen oddelek za majhne sirotice, ali pa za pohabljene, slepe ali bebasto otroke. Otroci bi bili zdravi na zdravem zraku in močni pri kme÷ki hrani in kme÷kem delu. Takim dekletom bi tudi ne bilo treba iskati kruha po mestih ali v tujini, in bi se tako vzgojile, da bi ga tam tudi ne iskale. Pravijo, da bo treba po vojski kmetijstvo dvigniti, da jih ne bodo potrli preveliki davki, kme÷kih delavskih mo÷i bo pa primanjkovalo.

Vsak za÷etek je težak. Toda misel je zdrava, na÷rt je dober. Zato še enkrat: Vi, ki ljubite Boga in ki vam je ta ljubezen do Boga užgala v srcih ljubezen do bližnjega: pozdravljeni in povabljeni pri tem delu! Posebno še ve, Marijine družbe in Marijine h÷ere, do vas se obra÷amo, vam izro÷amo in priporo÷amo usodo naših Vincencijevih sirot. ÷e bi v vsaki slovenski cerkvi in v vsaki Marijini družbi postavili pri vhodu znani kip sv. Vincencija, kako š÷iti in varuje dve siroti, in pod ali pred njim nabiralnik z napisom: Za Vincencijeve sirote, pa bi Vincencijeve sirote kmalu imele svoj

Vincencijev dom. Kako lepo bi bilo za Marijine družbe in hčere, če bi si določile v zavodu posteljo za siroto, ki bi jo oskrbovale (letno približno 500 K) in nad posteljo bi bil napis: Marijina družba v (Postelja sama stane sedaj približno 100 K). V zavodu se bo vsak prvi petek v mescu darovala za vse dobrotnike sv. maša, sirote pa sv. obhajilo, molilo se bo pa vsak dan. Če bi umrl dobrotnik ali dobrotnica, ki je darovala zavodu večjo vsoto, bi vse sirote darovale zanjo sv. mašo, sv. obhajilo in zmolile sv. rožni venec. Zdi se mi, ko to pišem, da gledam v duhu pred seboj nebeškega ljubitelja otrok, ki mi ponavlja one besede: Resnično vam povem, karkoli ste storili kateremu teh mojih najmanjših bratov, ste storili meni. Kaj bi še torej obetali plačilo mi, ko ga je že Jezus obljubil? Zato prosim v Njegovem imenu! Ravno posteljino opravo bo težko nakupiti. Gospodinje in dekleta, pogledjte, ali bi se ne dobilo morebiti pri vas kaj domačega platna. Kako bi bili hvaležni, če bi kakšna dobra duša hotela odstopiti kakšno rjuho in z njo postljati siroti. In če pridene povrh še kakšno kronico, pa še boljše. Vsak dar bo dobrodošel, ali v blagu ali v de-

narju. Vse naj se pošlje na naslov: Dobrodolna pisarna v Ljubljani, Kolodvorska ulica 35.

Ko so hoteli naši katoliški možje dvigniti naše ljudstvo gospodarsko in socialno, so se navdušeno in vzajemno strnili k prelepemu delu in zastavili vse svoje moči. In naša Sava, srčna žila našega Triglava, je ponudila njihovim ciljem in delu svojo moč in jim pognala stotine strojev, in po naših kmečkih hišah je zažarelo na tisoče lučk, in slovenska zemlja je danes lepša in bogatejša.

In danes potrebuje naša domovina drugih delavcev! V svojem naročju ima tisoče sirot in kliče nas, da dvignemo to njeno zakopano bogastvo, da poberemo, rešimo in očistimo te njene bisere. In v tisočerihi očeh, ki sedaj medlijo in umirajo, bo zopet zažarelo življenje in naši domovini nova moč. Še enkrat: Vi vsi, ki ljubite Boga in naše ljudstvo: pozdravljeni in povabljeni v skupnem delu krščanske ljubezni: pomagajte Vincencijevim sirotam postaviti Vincencijev dom!

Kar je danes naša mladina,
to bo jutri naša domovina!

V. S.

Pustite me domov!

Kako je meni zemlja tuja!
Njen dih je mrzel in leden . . .
Življenje sicer solnce vzbuja,
a nenasiten grob je njen.
Nad zvezdami, nad zvezdami,
tam slutim jaz življenje večno,
neskončno blaženo in srečno . . .

Pustite me domov!

Pomlad girland zelenih zvije,
jesen jih kruto vrže v prah;
popeva majnik melodije,
molči september tužnoplach.
Nad zvezdami, nad zvezdami,
tam nikdar ne zamrje cvetje,
tam nikdar ne utihne petje . . .

Pustite me domov!

Ta zemlja, mrzla in nestalna,
še srcem vtisne svoj pečat;
sveta ljubezen — luža kalna.
ki ne prodre je žarek zlat.
Nad zvezdami, nad zvezdami,
tam slutim jaz ljubezen zvesto,
tam čaka Jezus me nevesto . . .

Pustite me domov!

M. Elizabeta.

Molite — četudi ne zvoni!

Zvonove so torej že večinoma pobrali, drugod jih ravnokar pobirajo ali jih še bodo. S krvavečim srcem smo se od njih ločili — kakor pravi pesem naše M. Eli-

nenje dalo šele prav slovesen in prazničen značaj. Naši priljubljeni zvonovi — radost krščanskega srca — to je ena naših največjih žrtev za vojsko.

Ceščena, miilosti polna!

zabete v zadnji številki: »pol srca je ž njimi šlo od nas«. Kako nam ne bo težko slovo od njih, s katerimi smo bili tako tesno zvezani, ki so imeli tako važno besedo pri naši službi božji in sploh v vsem našem življenju. Pogrešali jih bomo zlasti o velikih praznikih, katerim je veličastno zvo-

Naša skrb pa mora zdaj biti, da zaradi tega služba božja in molitev sploh ne bo škode trpela. V cerkvi bo treba bolj paziti na oznanila, posebno še, kar bo oznanjeno za podružnice, kjer ni nobene- ga zvona več. Molitve pa, ki jih ob zvo- njenju doma opravljate, zlasti angelovo če-

ščenje, je pa tam, kjer zvona več ne slišite, najbolje, če molite pred jedjo zjutraj opoldne in zvečer. Takrat se bo najmanj pozabilo; drugokrat se pa lahko pozabi, če zvon ne opomni. Te molitve niso zaukazane pod grehom, ampak so lepa krščanska navada in bi bilo zelo škoda, če bi se ta pobožna navada opustila. Torej zaradi vzetih zvonov — nič molitve manj!

Navadite se tudi opoldne dodati angelovemu češčenju po en očenaš za umirajoče. Kakor zvečer za umrle, tako opoldne (ali zjutraj) za tiste, ki bodo tisti

dan umrli. To bi smelo priti splošno v navado.

Pri tej priliki pa še eno besedo o tistih, ki so pri tem, da so zvonove pobrali, najbolj prizadeti. To so naši mežnarji ali cerkovniki. Rekel sem enemu izmed teh: »No, sedaj boste pa imeli lažjo službo, ko ne bo treba vleči tako težkih zvonov.« — »Ja,« je odgovoril, »pa tudi 'lažjo' (to je slabšo) plačo. Že sedaj mi nekateri napovedujejo, da mi ne bodo dali toliko bire.« — Mislimo pa, da bi ne bilo prav, ko bi ljudje zato, ker so zvonovi porabani, kaznovali cerkovnike. Saj bi radi zvonili, ko bi le imeli s čim.

Češčena Marija ...

Češčenamarija, dobro moljena, to se pravi s pazljivostjo, pobožnostjo, ponižnostjo, je po besedah svetnikov hudobnemu duhu sovražnica, ki ga zapodi v beg, in kladivo, ki ga stare; posvečenje duše, veselje angelov, melodija izvoljenih, spev novega zakona, radost Marijina in slava presvete Trojice.

Češčenamarija je nebeška rosa, ki oplodi dušo, čist in ljubezniv poljub, ki ga damo Mariji, rdeča vrtnica, ki jo ji podarimo, dragocen biser, ki ga ji žrtvujemo, čaša ambrozije in božanskega nektarja (nebeške pijače), ki ga ji nudimo. — Tako beremo v »zlati knjigi« bl. Grinjona Montfortskega.

Češčenamarija je res najlepša molitev za očenašem, — pa kako nemarno jo moli veliko kristjanov, bodisi da požrejo polovico besed, ali pa jo izblebečejo, ne da bi mislili na njen velik pomen.

S češčenomarijo se je začelo odrešenje. Kaka sladkost je pač napolnila Srce Marijino, ko je prvič slišala pozdrav: Češčena ...

Edina Marija je bila vredna te odlike, ker je bila in je brezmadežna. Zato pa se tudi spodobi, da ji mi revni zemljani izkazujemo čast, da jo tudi mi pozdravljamo z angelskim, ali pravzaprav z božjim po-

zdravom: Češčena Marija ... Kako pač ugaja Mariji ta pozdrav, kako se čuti počeščeno, s kako ljubeznijo zre na dušo, ki jo prav mnogokrat počasti s tem pozdravom.

Ni pa dovolj, da češčenomarijo molimo, moliti jo moramo pobožno, spoštljivo, kakor nadangel Gabriel. Ali bi ne mislila Marija, da se angel norčuje iz nje, ako bi jo ogovoril brez spoštovanja? Gabriel se je približal Mariji spoštljivo kakor služabnik svoji gospe, s spoštovanjem in svetim navdušenjem je izrekel besede: Češčena, milosti polna ...

Ali se ne zdi, da se norčuje iz Marije, kdor moli to molitev brez pobožnosti?

Počastimo mnogokrat Marijo z angelskim pozdravom pobožno in navdušenol! Počastimo jo, ne samo tedaj, ko v ta namen zvoni, ampak večkrat čez dan. Ni, da bi se morala zmoliti cela molitev, zelo bomo počastili Marijo, ako bomo med delom večkrat vzdihnili: Češčena Marija, Devica zvesta.

To lahko do sto- in še večkrat na dan ponovimo in ji tako posvečujemo svoja opravila, in lahko smo prepričani, da bo z veseljem zrla na nas.

Bliža se dan, ki nas spominja onega trenutka, ko je Marija prejela pozdrav od

Boga, ko se je Bog sam daroval njej, ponižni dekli. Marija nam je darovala svojega Sina, darujmo se mi njej! Jezus se nam je daroval po svoji Materi, darujmo se mi tudi

njemu po naši nebeški Materi! Izvršujmo Grinjonovo pravo pobožnost do Marije!

Slovenci zelo častimo Marijo, a častiti jo moramo še bolj!

F. M.

Za mesec sv. Jožefa.

Umetnik je naslikal krasno podobo: Širna pokrajina je polna ljudi, polna revnih zemeljskih otrok. V daljavi kleči spokorjen grešnik, ki drži v rokah listek z napisom: Odpusti mi, o Bog, odpusti! Poleg njega umira mož, trpljenje se mu bere z obraza. Toda še stega svojo roko proti nebu in kaže na napis: Daj mi srečno zadnjo uro! Ne daleč proč krčevito joka nesrečna sirota. Tudi ona dviga proti nebu napisano prošnjo: Bodi moj oče! Mlada devica dviga lilijo, ovito s trakom: Ohrani mi lilijo! Revna vdova s kopo otrok prosi vsakdanjega kruha. Poleg teh revežev, ki stojijo bolj v ospredju, dviga svoje prošnje še nepregledna množica. Gori nad oblaki pa sedi častitljiv mož — sv. Jožef z malim Jezuškom v naročju. Zdajpazdaj priplava krasen angel od kakega reveža ter prinese Jožefu reveževo prošnjo. Jožef jo sprejme, položi na naročje Jezuškovu. Božje Dete vzame pero iz rok angela, Jožef vodi Detetovo ročico, ki pod vsako prošnjo zapiše: Fiat — Naj se zgodi! Gori v nebesih pa sedi na prestolu nebeški Oče, ki izgovarja besede: Ite ad Joseph — Pojdite k Jožefu!

Kaj nam je hotel umetnik s to sliko povedati? Isto, kar nas uči že sv. Terezija, ki trdi, da sv. Jožef pomaga v vsaki potrebi. Hitimo torej k njemu v svojih potrebah zlasti v njegovem mescu. Če sv. Jožefa v tem mescu vsak dan vsaj nakratko počastimo, dobimo vsak dan 300 dni odpustka.

Pojdite k Jožefu!

Ko je kralj Faraon postavil Egipt pod varstvo podkralja Jožefa, je bil rešen velike nesreče in je postal nadvse srečen. Zato so nazivali Jožefa rešenika in očeta

dežele in ljudstva. Tudi sveto rimsko cesarstvo si je rado, posebno v nevarnih časih volilo sv. Jožefa kot varuha ter je dobilo vselej od njega izredno pomoč.

Tako je pred odločilno bitko na Beli gori na Češkem vneti general karmelitov, Dominik, navduševal vojsake, naj gredo zaupajoč na sv. Jožefa v boj. V silni bitki so bili sovražniki potolčeni. Mesto Praga je bilo zopet pridobljeno za cesarja Ferdinanda. V zahvalo za zmagu je bil na Dunaju v bližini cesarske palače v čast sv. Jožefu sezidan karmelski samostan s cerkvijo vred.

Med tridesetletno vojsko je bilo splošno v navadi, da so klicali na pomoč sv. Jožefa. Ko je bila ta grozna vojska končana, je posvetil cesar Ferdinand svoje dežele sv. Jožefu kot »ohranjevalcu miru«; vsako leto drugo nedeljo po veliki noči so praznovali spomin sv. Jožefa v ta namen z veliko slovesnostjo. Ta cesar je ustanovil tudi bratovščino sv. Jožefa. Tudi Bavarci in drugi so si izbrali sv. Jožefa kot posebnega varuha. Najlepši zgled zaupanja do sv. Jožefa pa je dal bogoljubni cesar Leopold I., ki je živel v silno težkem položaju. Četudi iskren prijatelj miru, se je moral v 50 letih svojega vladarstva skoraj vedno boriti na dveh frontah, da je mogel ohraniti svoje dedne dežele. V vseh borbah se je zatekal k sv. Jožefu, je prirejal njemu na čast slovesnosti; v vojski proti Francozom je l. 1673. postavil vogelni kamen za cerkev sv. Jožefa v Pragi; v nevarnostih, ki jih je slutil, si je izprosil od papeža Klemenca X. milost, da sme, za Materjo božjo, vsem svojim kraljestvom in dednim dežlam postaviti kot varuha sv. Jožefa. Na Dunaju se je v zahvalo za to milost, ki jo je podelil papež, praznovala slovesna

osemdnevnic, ki se je končala z obhodom iz cerkve sv. Štefana v cerkev sv. Jožefa.

Pozneje so nemški katoliški knezi izvolili sv. Jožefa kot varuha celega nemškega cesarstva. Praznik sv. Jožefa je postal zapovedan praznik. Mnogi škofje so si tudi izvolili sv. Jožefa kot zaščitnika svojih škofij.

Cesarstvo je pomoč sv. Jožefa kmalu potrebovalo. Kajti l. 1683. je prihrumela nad Dunaj ogromna turška armada. Cesar se je zopet izročil sv. Jožefu. Zmagoslavna bitka se je razvila raz gore sv. Jožefa (Kahlenberg, po naše: Golovec). V zahvalo je bilo ime sv. Jožefa uvrščeno v litanije vseh svetnikov in praznik varstva sv. Jožefa je bil splošno vpeljan.

Tako je rasla med krščanskim ljudstvom slava sv. Jožefa. Ljudstvo je vedno bolj zaupalo na njegovo moč in ljubezen, ki se je na izreden način kazala. Za časa Jožefa II. se je razpasel Cerkev sovražen duh, ki se je lotil tudi karmelske cerkve sv. Jožefa. Slava države je začela bledeti.

Tudi mi živimo v težavnih časih. Naše avstrijsko cesarstvo, še posebej pa naše slovensko ljudstvo je obsovaženo od silnih sovražnikov, ki so se zarotili za naš pogin. Kako potrebni smo pomoči!

Naj zopet zacvete ljubezen in zaupanje do mogočnega rednika božjega Sinu in ženina Marije, božje Matere, kot je vladalo v prejšnjih nevarnih časih.

Družine vse, ki ste v stiskah, priporočajte posebno v tem mescu svoje očete, sinove, može, ki so v bojnih vrstah, sv. Jožefu; pa tudi same se mu izročajte v varstvo, da vas tolaži.

Prosimo mogočnega zavetnika, da nam kmalu izprosi tako zaželeni mir, po katerem tako hrepenimo. Molimo k sv. Jožefu, naj varuje sv. katoliško Cerkev, da ne bo trpela škode v tem bojnem viharju, ampak da bo stala pred svetom še v večjem lesku in moči! Naj sv. Jožef vzame v svoje mogočno varstvo sv. očeta Benedikta XV., oznanjevalca miru in ljubezni!

Vi narodi, družine in posamezne duše, hitite vedno, posebno še v tem mescu, k sv. Jožefu! On je krušni oče in bo izprosil kruh življenja, a izprosil nam bo tudi telesnega kruha v teh žalostnih časih draginje in pomanjkanja. Naj obvaruje sv. Jožef nas in naše dežele lakote in drugih nesreč in nam izprosi srečno leto ter blagoslova na naših poljih.

Hitite k sv. Jožefu, da vam preskrbi kruha dušnega in telesnega!

Teotim.

Nekaj lepega in veselega za vse trpeče in žalostne.

(Dalje.)

Pustiti moramo, pravi sv. Frančišek Saleški, nele da nas Bog tepe, marveč zadovoljni moramo biti tudi, da nas udari na tisto mesto, kjer se njemu prav zdi. Naj Bog pri časnih zgubah udari na tisto struno naših glasov, na katero se njemu poljubi, zmirom mora pod njegovo roko zadoneti lepa harmonija. Moj Jezus, brez pridržka, brez pogojev, brez »če« in »pa« naj se zgodi tvoja volja, na očetu, na materi, na sinu, na hčeri, na vsem in povsod! Ne pravim, da bi ne smeli želeti njih spre-

obrnjenja in za to moliti, toda reči ne smemo Bogu: Vzemi mi to in pusti mi ono!

V šoli križa so se narejali svetniki. Tako je veliki sveti Bernard neprenehoma študiral svojo knjigo, križ, in se iz nje naučil zaničevati svet in kar je na njem. Prosimo Boga tudi mi, naj nam odpre in pokaže neprecenljivo vrednost svojega križa! Ko bi bilo namreč kaj boljšega in koristnejšega za zveličanje kakor trpljenje, bi nam bil Jezus s svojim zgledom pokazal, in svojim

prijateljem, svetnikom, drugo pot odkazal. Tako pa se zdi, da govori: Otroci moji, veselite se in dvignite v svojem trpljenju oči kvišku proti meni! Moja domovina so nebesa, pa sem vendar hotel rojen biti v revščini, živeti v zaničevanju in preganjanju, umreti in sramotnem križu. Pogum, vi nosilci križa, stopajte srčno za menoj, kmalu boste na vrhu!

Kakor hribolazcu, ki koraka v goro in se mu pri vsakem koraku odpre nov razgled, ki ga očara, takó se nam odkriva tudi v šoli križa, čim više stopamo, nova luč, lepota in moč, katere nismo prej slutili in ki bi jo drugod zastonj iskali. Hodeč

po tem strmem potu bomo — podpirani od milosti božje — začeli križ ljubiti, ga blagoslavljaliti in Boga hvaliti za veliko čast, da nas je izvolil za svoje spremstvo. Podpirani po tej milosti in razsvetljeni od te luči bomo tudi mi klicali kakor neka izvoljena duša: Naj pride trpljenje! Naj pridejo žrtve in zaničevanje, če mora priti! Naj pride smrt kadarkoli in v katerikoli obliki! Že naprej sprejemem vse križe, s katerimi me hoče Previdnost obložiti. V vsem tem spoznam očetovsko roko božjo, ki je vedno dobra, ljuba in usmiljena, in naj bo vedno ljubljena in poveljevana! Jaz hočem vse, kar hoče Bog!

Za postni čas.

»Med vežo in oltarjem naj jokajo duhovniki, služabniki Gospodovi, rekoč: Zanesi, Gospod, zanesi svojemu ljudstvu.« Te besede nam kliče Cerkev ob začetku resnega postnega časa. »Delajte pokoro, približalo se je božje kraljestvo!« Spokornega duha pa nas najbolj uči križani božji Sin. Spoštljivo glej sv. križ; pozdravi ga z ljubeznijo, ako greš mimo njega; poljubuj sv. rane Križanega, ki so bile vsekane zate; moli pobožno žalostni rožni venec; draga in ljuba naj ti je molitev sv. križevega pota, po katerem hodi rad in pogostokrat; čitaj kaj iz knjig o Jezusovem trpljenju; predvsem pa ljubi veličastno daritev sv. maše, ki je pravo in resnično obnovenje Jezusove smrti; v trenutku povzdigovanja angelske trume obdajajo in molijo Križanega, njegove sv. rane in sv. Rešnjo Kri, ki valovi v kelihu; ponižuj se do tal, moli ga in prosi, naj te potegne k sebi, kot

je sam obljubil: »Ko bom od zemlje povišan, bom vse potegnil k sebi.« Srečen si pa nadvse, ko zaužiješ v sv. obhajilu pravo, resnično sv. Telo Jezusovo, ta živi in oživljajoči nebeški kruh, ki ima v sebi vso sladkost in moč. Tako nosi Križanega v mislih in v srcu; ž njim združen pa prenašaj voljno svoje male križe, svoja dela, revščino, bolehnost, vojne težave. Večkrat zdihi: »Tebi na ljubo, križani Jezus!« Izprosi si od njega duha spokornega, duha samozataje, sovraštva do greha; drži se cerkvenega posta; moli in trpi za grešnike, trepeče, jetnike, umirajoče — ah, usmili se posebno teh —, pa za duše v vicah. Za vso nehvaležnost in mrzloto, s katero svet vrača Jezusu ljubezen, daj zadoščenja Jezusovemu Srcu s pogostim spravnim sv. obhajilom in udeležbo pri sv. maši, kar nudi neizrekljivo tolažbo njegovemu božjemu Srcu.

Teotim.

Vzgoja otrok v krščanski družini

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

(Dalje.)

2. Pa tudi starši naj radimo: lijo: za srečo pri izreji otrok, za božji blagoslov in uspeh pri vzgoji.

Tu smo pa zadeli na tako važno vzgojno silo, da moramo o njej slovesno zatrditi: Molitev staršev za otro-

ke je najodličnejši vzgojni pomoček, je prvo in zadnje pri vzgoji.

Pravimo: molitev staršev je prvo pri vzgoji. Saj morata oče in mati že zastaviti z molitvijo, ko še ni mogoče uporabiti na otroku nobenega drugega vzgojnega sredstva. Da, še celo preden se sklene zakon, naj molita ženin in nevesta za pomoč božjo pri odgoji prihodnjega zaroda, če ga Bog da novi družini. Pozneje pa mora spet spremljati molitev staršev vse druge nadnaravne vzgojne pomočke: varovati mora in utrjevati dobre navade; uveljavljati dovoljenja in odrekanja, zapovedi in prepovedi staršev, dajati mora izpodbudo in moč lepim zgledom in naukom, pa poudarek in veljavo besedam staršev v nadzorovanju, priznavanju in kaznovanju. Ediniti se mora molitev staršev z molitvijo otrok, pa podpirati jih v bogoslužju in prejemanju svetih zakramentov. Pa tudi otrokom mora izprosi od zgoraj razsvetljenja, spoznanja in umevanja dobrih namer staršev, voljnosti in stanovitosti v dobrem. Ni li mar res vsega tega treba pri vzgoji? A kolikokrat je vzgoja tudi pomanjkljiva, na to ali ono stran šepava: molitev staršev mora vse lepó izravnati, dopolniti, nadomestiti. Kako prav je imel govornik-vzgojitelj, ki je dejal na nekem zborovanju: »Vzgajati brez molitve se pravi zidati brez malte.«

V potrjenje navedenih resnic in tega izreka naj ima tu svoje skromno mestece sicer že tučtam zapisani, a vendar neizmišljeni zgled o doživljanju in izkušnji župnika Flaticha, svojčas zelo uglednega vzgojitelja. Prišel je k temu župniku nekoč visok uradnik iskat svéta ozir svojega malopridnega sina. »Vse sem že poskusil nad njim,« je rekel, »pa ne opravi nič ne z dobrim, ne s hudim. Prosil sem ga, rotil, mečil z darovi, tepel in stradal — nič!«

»Pa kako drugače še niste poskusili?« vpraša pomišljevalec župnik.

»Tudi! Zaprl sem ga, spodil od hiše, dal v službo, v poboljševalnico...«

»Kaj pa, ali molili ste že katerikoli kaj zanj?«

»Tisto pa — no seveda — kaj bi taji,« dé uradnik v zadregi, »ne morem reči, da bi bil.«

»Potem se neuspehom ne smete čuditi,« zastavi župnik. »Otrokova koža postala neobčutljiva; treba ji je dati novega življenja. Pripeljite fanta k meni!«

Župnik Flatich je prišel z otrokom lepo iznova. Vsa naravna vzgojna sredstva je rabil na njem milo, molil z njim, pa tudi sam mnogo, mnogo molil zanj. Fant je postal začuda mehak. Vse je šlo z njim gladko in voljno. Čisto izpremenjenega je poslal čez nekaj mesecev očetu nazaj. Dorastel je v značajnega, neumorno delavnega moža. Večkrat je kasneje sam zatrjeval prijateljem: »Jaz bi bil čisto propadel, da nisem prišel še pravočasno v šolo k župniku Flatichu.« Kaj stori pametna poraba vzgojnih sredstev, če je podpirana od molitve! Kako modro pravi sv. Pavel: »Nič ni, kateri sadi, in nič, kateri priliva, ampak Bog, ki daje rast.« (I. Kor. 3, 7.) Najboljša vzgoja se pač ne more izogniti nedostatkom; zato mora Bog pri vzgoji sodelovati, človeško delo blagoslovljati, uspeh ohranjati in utrjevati. Za to sodelovanje pa hoče biti Bog prošén.

Stari Job je vstajal ob svitu in je opravljal za vsakega svojih otrok žgalne daritve. Stari Tobija in njegova žena Ana — koliko sta skrbela in gotovo vsak dan tudi premolila za svojega sina! Ali pa stari Matija za svoje junaške sinove Makabejce! Kako je iskreno molila za svoj hčer kananejska žena! Ali pa Jajr in kraljevi uradnik v Kafernavmu za svoj otroka! Mati sv. Terezije je vstajala ponoči in je kleče molila ob postelji svoje hčerke. Mati sv. Alojzija je že pred rojstvom prvorojenca neznano veliko molila zanj in še več, ko je opazila, da se je te čiste lilije dotaknilo par malih madežev. Sv. Matilda, nemška kraljica, ni le obilo molila za svoje sinove, ampak se radi njim tudi bičala in postila. Pa kaj bi ponujali davne zgledé — ko imamo pa v naših selih

in tudi mestih biser-mater in vzor-očelov — Bogu hvala! — še obilo, ki jim ne mine noben dan brez molitve za svoje otroke. In ta molitev jim je najmilejša do sivih las, do groba in še čez. Poglej na primer tako mater, ko pride s svojim detetom ob vpeljavanju prvič v cerkev, kako se težko odtrga izpred tabernaklja, izpred Marijinega oltarja, izpred kipa Srca Jezusovega! Prosi in priporoča in posvečuje in še in še se ji zdi, da ni dovolj srca izlila pred prestolom božjim za svoje dete. Ali oče — poglej ga na božji poti, kako drsa po kolenih okrog oltarja spet in spet, in kako mu doma padajo jagode njegovega molka izpod prstov v tihi uri za pečjo ali na klopi vrti ali na samotni poti ali pri sveti maši — za otroke, da bi bili pametni, kakor se spodobi za krščansko slovensko bišo. Ali ni, da bi zaklical človek, ko to vidiš, kakor je Kristus ženi iz krajev Tira in Sidona: »Velika je tvoja vera!« (Mat. 15, 28.) Kakor je ljubezen do otrok velika in zvesta, tako močno tudi prepričanje: »Vsak dober dar in vsako popolno darilo pride od zgoraj, od Očeta luči.« (Jak. 1, 17.)

Rekli smo pa zgoraj, da je molitev staršev za otroke pri vzgoji tudi z a d n j e vzgojno sredstvo, ne le prvo. Zadnje v tem smislu, ker je včasih edino le še molitev staršev zmožna, da presuče otroka, ko mu nobeno drugo vzgojno sredstvo več ne pride do živega. Molitev staršev gre pač povsod za otroke: naj so doma, naj so v šolah, naj so v tujini. Ko ne more za njimi nobeno pismo več, nobeno naročilo, molitev gre pa še. Kdor moli za svoje otroke, je zmiraj pri njih. In močna je ta beseda molitve staršev, pa naj si bo še tako daljna, da se sme o nji reči, kar pravi apostol o besedi božji: »Živa je in krepka ter ostrejša od vsakega dvoreznega meča... in razsoja srčne misli in naklepe.« (Hebr. 4, 12.) Saj je to molitev namestnikov božjih, in če že molitev vsakega pravičnega veliko premore, pa ne bi vsega presegla v srcu božjem in v srcih otrok stavovita molitev staršev, če prosijo za reši-

tev lastnine božje? Molitev staršev je velesila.

Dobra mati Monika je molila za svojega sina Avgušтина do dvajset let. Od doma dobro vzgojenega je izpridila v tujini slaba družina. Sedemnajstletnega so ujeli v svoje mreže krivoverci. Živel je poslej brez Boga in vere, vdan vsem hudim nagnjenjem in strastem. Koliko je prejkala in premolila zanj njegova mati, ko mu ni več hasnil noben opomin, nobena prošnja! A glejte čudo: Kar mahoma ga je zgrabila — čez toliko let! — milost božja, iztrgal se je junaško vsem mrežam, zmagal strasti, postal mašnik, sloviti škof in cerkveni učenik, dika svete Cerkve. Brez molitve svete Monike bi Cerkev ne imela svetega Avgušтина.

Francoski kralj Ludovik XV. je bil grd brezbožnik. Nič se ni brigal za krščansko vzgojo svojih otrok. Tembolj pa njegova res pobožna soproga Marija. Ko je nekoč zvedela, v kako veliki dušni nevarnosti je njen sin, je v hipu vse doma pustila in odhitela k njemu. A nenaden zadržek jo je zaustavil. Vsa obupana se je vrgla pred podobo Križanega in v solzah zaihtela, naj ji Bog rajši sina vzame, kakor da bi se zgodilo... Čez čas pride sin sam do nje. Mati ga izpraša — hvala Bogu, srečno se je iz nevarnosti izkopal! A zapeljivci so zastavili vdručič. Kraljevič je pa nenadoma zbolel in umrl. — Molitev staršev je velesila.

Zato pa, očetje in matere, molite, molite za svojo deco, dokler nedolžnih oces še gleda vam v lice; potrojeno pa molite, ko otrok oči poveša, se vam izmika, in mu je vsak prihajač in vsaka vlačuga ljubši kot vi. Res, bridko je v takih razmerah še moliti za nehvaležnega otroka, a toliko ljubše Bogu. Sočutno se bo ozrl na vaju in rekel prej ali slej otroku kakor ob pogrebu v Najmu: »Mladenič, rečem ti, vstani!« (Luk. 7, 14.) Ali kakor Jajrovi hčerki: »Deklica, vstani!« (Luk. 8, 54.)

Lepo navado imajo tudi ponekod starši, da otroke blagoslovljajo. Že stari očaki so imeli to lepo navado. Modri

Sirah jo zelo priporoča. Pravi: »Očetov blagoslov utrjuje otrokom hiše...« (3, 11.) Tudi Jezus je blagoslavljal otroke. Naj bi se ta lepa navada med starši še bolj razširila. Ni dvoma, da zelo utrjuje ugled staršev pri otrocih. In čim starejši postajajo starši, tem ljubši je dobrim otrokom njih blagoslov. Neki škof je prišel tuintam obiskat domov svojo ostarelo mater. Ob slovesu je mati vselej vzela blagoslovljene vode in je pokrižala sina-škofa, kakor je bila vajena izza minulih dni, pa je sinu rekla v stari ljubeznivi skrbi: »Janezek, priden bodi!« Ni mogel dopovedati visoki dostojanstvenik, kako ga ta materin blagoslov in opomin veseli.

Blagosloviš pa otroka na prepost način tako, da ga pokrižaš na čelu, na ustih in na prsih. Vmes pa lahko rečeš tako: Blagoslovi naj te vsemočni Bog † Oče, † Sin in † Sveti Duh! Tako blagoslavljaajo dobre matere svoje otročiče zjutraj in zvečer, ali če gredo v šolo ali na daljšo pot. Bolj slovesno se pa blagoslové otroci ob važnejših prilikah: pred prvim svetim obhajilom, preden odpotuje otrok v šole, v službo, v uk, pred poroko, pred novo mašo, na smrtno uro otrokovo ali pa staršev. Tedaj naj otrok poklekne, če more, ti pa

razpni nad glavo otrokovo roki, upri oči proti nebu in reci slovesno, ko storiš nad njim znamenje križa: Blagoslovi naj te vsemočni Bog † Oče, † Sin in † Sveti Duh! Zelo genljiva prilika je to, težko mine brez solzâ, srca otrok in staršev drhté v veliki ljubezni. Posebno še, če so vsi prejeli tisto jutro ljubega Zveličarja v najsvetejšem Zakramentu.

Končno pa še nekaj: Starši naj tudi radi molijo z a s e, da bi jim dal ljubi Bog moči, zmožnosti in časa, da srečno izvrše nad otroki vzgojni posel. Vzgoja je težka reč in usodna — kako naj se uspešno izpelje brez višje pomoči? Če je umetnost vseh umetnosti — kako naj se izvrši brez modrosti? »Ako pa kdo izmed vas,« pravi Duh božji (Jak. 1, 5), »potrebuje modrosti, naj jo prosi od Boga . . . in mu bo dana.« Če je s to molitvijo zase, oziroma za srečen uspeh pri vzgoji združeno še tudi pogostno sveto obhajilo staršev, s k o r o n i m o g o č e, da bi ostalo vzgojno delo brez vidnega blagoslova božjega. Naj torej smatrajo dobri starši, da je posebno nanje obrnjeno Gospodovo vabilo: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.« (Mat. 11, 28.)

(Dalje.)

Križ — tovariš.

Žalost mi je tovaršica,
nje družica mi bolest,
prazni upi — moji znanci,
križ je moj tovariš zvest.

Z mnogimi sem na razpotju
zemeljskih se dni razstal,
eden le me ni zapustil,
križ — ta zvest mi je ostal.

S križem sem na svet priromal,
križ prenašam vrsto let,
s križem sem začel živeti,
z njim ostavim revni svet.

Križ bo stal na mojem grobu,
spremljevalec bežnih dni,
priča časnega trpljenja,
porok srečne večnosti.

Limbarski.

Svetniki zadnjega stoletja:

Blaženi Gašper del Bufalo.

Večni Rim ni samo središče Cerkve večnomlade, kakor ga lepo nazivlje naš pesnik, ni samo po božji določi dom cer-

Rodil se je dne 6. prosinca 1786 kot sin nadkuharja v palači Altieri v Rimu. Otrok je bil v nevarnosti, da popolnoma oslepi,

Glas božje milosti.

kvenih glavarjev, papežev, ampak po božji milosti tudi mesto svetnikov. Tudi v 19. stoletju je to dokazal, ko je bil povišan na oltarje njegov meščan blaženi Gašper del Bufalo, kanonik pri sv. Marku, ustanovnik misijonarjev dragocene Krvi.

toda verna mati se zateče k sv. Frančišku Ksaveriju in mu izprosi skoraj takojšnje ozdravljenje. Zato je Gašper celo svoje življenje goreče in zaupno častil tega indijskega in japonskega apostola in si ga postavil za vzor, ki ga je poskušal posne-

mati v vsem svojem delovanju. Gašper je bil posebno od milosti oblaгодarjen otrok, ki je že takoj, ko je prišel k pameti, gledal vse v nadnaravni luči vere in že zgodaj dosegel veliko popolnost. Pobožna mati je pripovedovala svojemu ljubljensku življenju sv. Alojzija natančno, in malček jo je rad poslušal ter hotel vse, kar mu je povedala, skrbno posnemati. Ko so se drugi otroci igrali, je bil Gašper ves srečen v molitvi, bodisi doma, bodisi v bližnji cerkvi »al Gesù« (»pri Jezusu«). Deček šestih let se je trikrat na teden bičal, nosil spokorni pas, se postil gotove dni, spal v noči od četrtega do petka na tleh itd. Tako jasno je že tedaj spoznal po božji milosti, kako potrebna in zaslužna je pokora. Ko je z enajstimi leti prejel prvo sv. obhajilo, je hodil zanaprej trikrat do štirikrat na teden k obhajilu, in sicer vselej pri oltarju sv. Frančiška Ksaverija v cerkvi »pri Jezusu«, kjer je vsak dan ministriral. Že takrat se je vabil doma v pridigovanju tako, da je ponavljal tisto, kar je slišal, in iskreno je želel, da bi mogel med Turke in umreti za sveto vero. Študiral je v rimskem kolegiju, ki so ga takrat vodili svetni duhovniki. S štirinajstimi leti je dobil tonzuro in kmalu nato dovoljenje, da je smel otroke učiti katekizma in čez nekaj let pri nekaterih priložnostih že celo pridigati. Vse je šlo dobro, že je bil dijakon, ko ga naenkrat prevzame velik strah pred sv. mašništvom, tako da ni vedel, kaj bi postal. Častiti Vincencij Strambi mu je pomiril plašljivo vest in dne 31. julija 1808 je bil Gašper posvečen v mašnika. Ko je kmalu nato postal kanonik pri sv. Marku, je takoj začel apostolsko delovati.

Medtem je bil dal Napoleon Pija VII. odpeljati v ječo in je zahteval od vseh duhovnikov, da bi prisegli na ustavo, ki je izročala cerkveno državo Francoski. Del Bufalo je ostal seveda zvest sv. očetu in moral zato v pregnanstvo, in sicer najprej v Pijačenco in potem v Bolonjo. Ker se je tudi še čez dve leti, 1812, odločno branil priseči na krivico, so ga zaprli. Ko je bil že v tretji ječi, so ga določili na Kor-

ziko. Toda Napoleona je zadela božja kazen in Gašper je bil oproščen. To veliko trpljenje mu je bilo vedno v sladkem in hvaležnem spominu, da je smel toliko za Kristusa in njegovo Cerkev prestati.

7. avgusta 1814 je Pij VII. razpuščen jezuitski red zopet vpostavil. Še živeči takratni jezuitje so radostno pohiteli pod zastavo sv. Ignacija. Ker je Gašper del Bufalo zrasel pri jezuitski cerkvi in s prejšnjimi jezuiti veliko občeval in ker si je izbral jezuita Frančiška Ksaverija za svojega vzornika, potem ni čuda, da je kmalu zahrepenel sam postati jezuit. Že je bil s knezom Karlom Odeskalki sprejet, ko Pij VII. pokliče oba izvrstna duhovnika k sebi in knezu zapove, da postane cerkveni dostojanstvenik, Gašperja del Bufalo pa pošlje na misijone med ljudstvo, ker so ga že takrat cenili kot uspešnega pridigarja.

Svetu oznanjati Kristusa, to je kanonik del Bufalo želel vedno tako goreče. In v povelju Kristusovega namestnika je spoznal božjo voljo. In sv. oče se ni zmotil: del Bufalo je dosegel velikanske uspehe. Četudi ni bil po naravi poseben govornik in čeravno je pridigoval popolnoma priprosto in bil tudi drugače le srednje nadarjen, vendar je njegove poslušalce čisto prevzela njegova velika resnost, njegovo globoko prepričanje tega, kar je povedal in pa njegova miloba in prijaznost, ki je prevevala njegove pridige. Častiti Strambi je imenoval njegove pridige »duhovni potres«. Neki zastaran grešnik je priznal, da je od cele pridige razumel samo besedo »paradiž«, toda gorečnost, sila in glas govornika ga je uklonil.

Veliko je k tem uspehom pripomogel sluh svetosti, ki ga je užival del Bufalo pri ljudstvu. Njegova neutrudljiva gorečnost, skromnost, ljubezen do molitve, pobožnost pri sv. maši ni mogla ostati neopažena, še manj pa dar čudežev, ki mu ga je Bog naklonil. Spreobrn timer veliko zakrknjenih grešnikov, samo z blagoslovom ozdravil mnogo bolnikov, napovedal mnogo prihodnjih reči in njegovi življenje-

pisci navajajo več prič, ki so ga videle istočasno na več krajih.

Začetkoma je deloval skupno z več drugimi duhovniki. Zato se je sama od sebe porodila misel, da bi se združili v duhovno družbo. Nazivali so se družba misijonarjev dragocene Krvi. Gojili so pobožnost do dragocene Krvi, da bi naučili svet bolj ceniti milost odrešenja. Na prošnjo bl. Gašperja je sv. Cerkev postavila tudi praznik dragocene Krvi. Pij VII. je bil mladi družbi zelo naklonjen, tudi drugod so jo visoko cenili in kmalu je imela več naselbin. Pa kakor za vsako dobro stvar, tako je tudi za njo prišla težka ura preskušnje. Obrekovalci so družbo očrnili pri Leonu XII. in šele potem, ko je bl. Gašper sam bil pri sv. očetu, se je stvar po-

jasnila. »Angela sem našel v njem,« je rekel sv. oče, ko je blaženi odšel. Isto se je zgodilo mladi družbi pod Pijem VIII. Šele pod Gregorjem XVI. je prišla zanjo doba mirnega razvoja.

S pomočjo bl. Gašperja del Bufalo je leta 1834. ustanovila bl. Marija de Matias podobno družbo za ženske, sestre češčenja dragocene Krvi. Obe družbi se krepko razvijata in sta izven Italije razširjeni posebnost v Severni Ameriki.

Zdravje blaženega je bilo vedno slabotno, zato se nihče ni začudil, ko je 28. grudna 1837 omahnil pod težo dela, star šele 51 let. Nebesa so začela zemlji takoj oznanjevati njegovo slavo s čudeži. Pij X. ga je 1904 prištel med blažene.

„Češčena Marija“ umirajočih vojakov.

Naj prinese »Bogoljub« sledeč ganljiv prizor, ki ga je posnelo že več listov po francoskem »Glasniku Marijinega Srca«.

Mudili smo se v W. Proti večeru smo naskočili nemške jarke. Po težkem boju smo se pririli do prvih vrst, kjer je ležalo polno mrtvih trupel. Ko smo hoteli naprej, je začela kositi strojna puška naše vrste. Tudi jaz sem bil ranjen in sem se zgrudil na tla. Ko se zopet zavém, gledam okrog sebe ter opazim dva smrtno ranjena vojaka: rdečelasega še mladega Bavarca, ki je imel globoko rano v trebuhu, zraven njega pa mladega Francoza, ki je bil težko ranjen na glavi in v boku.

Oba sta silno trpela; postajala sta vedno bolj blede. Nisem ju izpustil izpred oči. Težko mi je bilo, ker Francozu nisem mogel pomagati ali vsaj olajšati smrt. Ko sem ju zamišljen opazoval, zagledam, kako Francoz seže pod suknjo. Iz nje izvleče s težavo srebrn križ. Pritisne ga k ustnim, potem pa začne s slabotnim, a vendar še razločnim glasom moliti: Ave Maria, gratia plena — Češčena Marija, milosti polna...

Ganilo me je to; koj za tem vidim nekaj drugega, kar je izvabilo solze mojim očem. Bavarec, ki doslej ni dal drugega znamenja življenja, kot da je hitro, pretrgano sopel, odpre svoje že napol osteklenele oči, se obrne k Francozu, ga pogleda milo ljubeče brez vsakega izraza sovrastva in odgovarja: »Sancta Maria« — »Sveta Marija...« Sedaj se obrne Francoz začuden na svojega soseda-sotrpina. Njune oči se srečajo; razumela sta se. Bila sta oba prava kristjana, katera je zadela ista osoda: kot zvesta državljana sta se borila, kot zvesta kristjana hočeta umreti.

Z ljubečim pogledom ponudi Francoz Bavarcu križ, ki ga poljubi. Potem mu poda roko rekoč: »Potem, ko sva oba služila domovini, jaz svoji, ti pa svoji, greva oba k Bogu!« In Nemec odgovori: »In sicer spravljena!«

Njune oči so se zaprle. Trupli sta se stresli. Njuni duši pa sta splavali tja v večnost. »Amen« sem šepnil in se prekrižal...

Spreobrnjenje mohamedanca.

V Horjulju pri Vrhniku na Kranjskem je stopil v nedeljo, 4. februarja v katoliško Cerkev 27 letni vojak pri trenu, Turek (mohamedan) Meho Jusić, rodом iz Čelića, okraj Brčka v Bosni.

Naj opišem tu nekoliko obširneje zgodovino te spreobrnitve in te izredne slovesnosti.

Že doma v Bosni, kjer so tudi katoličani, je opazoval, kako žive Turki in kako katoličani in je spoznal, da mora biti naša katoliška vera prava. To je bila prva iskra, ki se je posvetila v njegovi duši in je čakala le ugodne prilike, da se ukreše in užge in vzplamti v ogenj katoliške resnice in katoliškega življenja. Ta se mu je tudi ponudila. Ko so naši vojaki in zavezniki osvajali Srbijo in Črnoğoro, je prevozil pri trenu celo Srbijo in Črnoğoro; nato je prišel na Tirolsko, odtod v ljubljansko okolico in nazadnje v Horjulj. Pri neki pobožni družini vasi Zaklanec, kjer je bil nastanjen, je nanesel pogovor na to, da je turška vera napačna, naša katoliška pa prava. Naš Meho je takoj izjavil, da je to res, da je pripravljen se dati krstiti in prestopiti v katoliško Cerkev. Prosil je, naj to povedo gospodu »popu«. Gospodinja tiste hiše pride v župnišče in pove željo Turkovo č. patru Janežu Pristov, družbe Jezusove. Ta gre sam k Turku in ga povprašuje, če resno želi postati katoličan in se dati krstiti, povprašuje ga po vzrokih in nagibih, ki ga vodijo k temu koraku. Turk odgovori, da zato, ker je katoliška vera — prava. Ker so domači povedali, da rad zvečer z družino moli, da ne »psuje« (kolne) in se sploh lepo obnaša, mu je obljubil g. pater, da ga bo poučeval v resnicah sv. katoliške vere. Pri takih spreobrnitvah sploh, zlasti pa pri mohamedancih, je pa treba veliko previdnosti, ker če se vrnejo zopet med svoje domače, jih ti skušajo odvrniti z vso silo; zato se je tudi pri tem postopalo zelo previdno. Ker je vas Zaklanec od župnišča nekaj oddaljena in zato hoja sem in tja težavna za pouk, poprosi pater g. majorja Karla Eder, naj vojaka prestavi v Horjulj, da bo lahko vsak dan hodil k pouku. Gospod major je v svoji naklonjenosti do gg. duhovnikov rad ugodil tej prošnji. Tako je hodil Turek vsak dan k patru v župnišče, ki ga je po 1—2 uri poučeval z veliko težavo. Delal mu je vse mogoče težkoče in ugovore, češ da se bo zopet po končani vojski in vrnitvi domov poturčil, da nima pravega namena itd., a na vse je odgovoril odločno, da ne bo in da ga je resna volja postati katoličan. Ker se je vsak dan učil in redno vztrajno prihajal k pouku, ga je poučeval v teh vojnih razmerah dva mesca.

Medtem je pa vojaško poveljništvo iskalo, dovoljenja od c. kr. 5. armadnega poveljstva, dalje naznanilo izstop Turka iz njegove prejšnje turške vere c. kr. okr. glavarstvu, in ker je vojak, se je zaprosilo pooblaščenje od č. vojnega superiorja in apost. vojnega vikarijata na Dunaju. Ko smo imeli vse potrebne listine, smo določili slovesnost za 4. februar dopoldne ob 9. uri in na Svečnico razglasili s prižnice.

Ker take izredne slovesnosti še nikdar ni bilo v horjuljski župni cerkvi, hotelo je ta dan vse, mlado in staro, iz domače in drugih župnij, in vojaštvo z g. majorjem Karl Ederjem na čelu, da vidi cerkvene obrede pri veroizpovedi in slovesnem sv. krstu, ter napolnilo cerkev do zadnjega kotička, tako kakor še nikdar prej.

Ob 9. dopoldne se je začela slovesnost, kateri so vsi sledili skrajno pazljivo in napeto. Najprej razloži vojni kurat č. g. Hollanda v nemškem in mažarskem, gosp. pater pa v slovenskem in hrvaškem jeziku lep pomen katoliške veroizpovedi in sv. krsta. Nato je molil spreobrnjenec pred dvema častnikoma kot pričama, v navzočnosti č. g. vojnega kurata, domačega g. župnika Josip Pristova, pred svetinjo razpelom in prižganimi svečami, držeč roko na sv. evangelij, klečeč pred oltarjem v hrvaškem jeziku glasno in neustrašeno katoliško veroizpoved, s katero se je odrekel svoji dosedanji napačni veri in sprejel novo, katoliško vero. Sedaj je sledil dolg, a prelep in pomenljiv cerkveni obred slovesnega svetega krsta za odrasle. Zopet je glasno in odločno sam izjavil trikrat, da se odpove hudobnemu duhu in njegovemu dejanju in da veruje vse resnice naše svete vere. Vse je gledalo strmé, ko ga je njegov boter g. major Karl Eder trikrat prekrizal na čelu. Nato ga je gosp. pater krstil na ime Karel v spomin na ime novega cesarja Karla I. in g. majorja. Med sveto mašo, ki je sledila, je vojak pobožno prejel sv. obhajilo. Na koncu sv. maše smo zapeli zahvalno pesem, kateri je sledil sv. blagoslov. Ob pol 11. uri je bilo vse končano.

Vsi navzoči: g. major, drugi častniki in vojak, vse ljudstvo, staro in mlado je bilo zelo ginjeno ob tej izredni slovesnosti; gotovo jih je mnogo sklenilo v svojem srcu, svojo katoliško vero zvesto ohraniti in jo še lepše in bolj živo kazati v svojem življenju. Vse je bilo izredno zadovoljno, a najbolj vesel je bil seveda naš Karel. Po slovesnosti je izjavil, da je danes bolj srečen, kakor če bi mu dali celo Kranjsko deželo. Ker je bil med poukom v katoliški veri zelo goreč in vztrajen, upamo, da bo še nadalje

zvesto vztrajal v njej, zlasti ker je rekel, da bo doma v Bosni prodal svoje posestvo in da je pripravljen za sveto vero dati, če treba, tudi življenje. Upamo trdno, da bo Bog, ki je v svoji neskončni dobroti s svojo milostjo v njegovi duši začel delo spreobrnjenja, to delo tudi nadaljeval in je dovedel do srečnega konca. Da

bi ga milost božja krepila in podpirala, so mu podelili presvetli ljubljanski knezoškof dne 8. februarja v svoji škofijski kapeli še zakrament sv. birmе, pri kateri mu je bil za botra č. g. župnik horjuljski. Dal Bog, da bi bil Karel ne samo hraber vojščak cesarjev, temveč tudi dober vojak Kristusov. —o—

Razne vrste darovancev Marijinih.

Anica Nagelnič in Malčika Veter sta prišli na duhovne vaje k sv. Jožefu (pri Celju). Prva je bila 17 let stara, druga 18. Zagledali sta svetinjske, ki jih nosijo udje darovanja Marijinega na verižici okrog vratu. Vsako sta premerili z očmi, ki je nosila svetinjo. Zunaj cerkve se Malčika z vso radovednostjo zažene v neko mlajšo dekle in jo vpraša: »Zakaj pa je ta svetinjska?« Tudi zgrabi zanjo, da jo natanko pregleda. Zdajci priskoči še Anica. Neznane dekleto so se že zakislile ustnice in grozilo je hudo vreme. Malčika pa jo prav milo poprosi: »Povej, kako se to dobi.« Tedaj nastopi dekle kot prijazna učiteljica: »To ni lahko dobiti. Treba se je cel mesec pripravljati in je veliko za moliti. Potem pa še pridna mora biti in vseskozi poštena.« To bova midve tudi storili. V cerkvi se je povedalo: 23. svečana se začne priprava. Gorečnost je bila velika v mladih srcih; toda bolj po svetinji, kakor po večji časti Jezusa v Mariji, česar nikakor nista umevali. Brali sta »Navodilo« zelo pobožno, bolj kot kesanje po spovedi, potem še drugo, kar je bilo rečeno. Vél je nagel topli veter v srcu ves mesec do posvetitve. Po posvetitvi, ki sta jo enako pobožno z usti, pa brez uma, molili, se je že svetinjska blestela na prsih. Kmalu bo Velika noč. Nova obleka? Seveda. Po najnovšem kroju? Kako pa drugače? Z okraski in našitki? Kolikor se dá! Na Veliko noč sta bili obe v novem kroju, tudi svetinja nova. Vse je bilo novo, samo v srcu je vse staro ostalo, stare in prejšnje slabosti. Srce ni vedelo za ono posvetitev. Dobili sta svetinjsko in sta mislili, zdaj sva dobre; drugih ciljev ni bilo v mladih srcih. Prišlo je delo in utrujenost, molitev je skoro izostala, posvetitev pozabljena. Na praznik Vnebohoda sta bili zopet v isti lepi obleki; samo svetinjske je manjkalo. »Ti, kje pa imaš svetinjsko?« je bilo prvo vprašanje. »Zgubila sem jo,« reče Nagelnič. »Meni se je pa verižica utrgala,« odvrne Veter. »Jaz tega ne bom več imela,« govori Nagelnič. »Jaz bom tudi proč djala,« zabriše Veter. Konec je bilo vse gorečnosti in očitno je, da je bilo vse skupaj veter in en nagel nič. Takšnih

Anic in Malčik je precej zapisanih v bratovščini. Veter se ne da vloviti in tak nagel nič ne prijeti. Prepuščamo jih Mariji in želimo, da se povrnejo k njej z novo, resnejšo pripravo.

Nanda Krst. Ne vem, koliko je bila stara. Dve leti je že darovanka in opravlja v ta namen nekatere molitve. Lani ni ponovila priprave in se ji zdi nepotrebna. Pri prijateljici je pogledala v »Bogoljuba«. Slučajno bere o zopetni pripravi za bratovski praznik 25. sušca. Tu stisne zobe in porine ustnice naprej, dá »Bogoljuba« proč in reče: »En krst je dosti za kristjana, in zdaj naj pa bo še ena priprava za to bratovščino!« Nanda, nikar ne bodi huda! Zakaj pa vendar greš večkrat k spovedi in k sv. obhajilu? Dve leti že mesečno prejemaš svete zakramente? Praviš: To pa zato, ker človek greši in na duši škodo trpi; sveti zakramenti pa to popravijo. Resnica je to za vsakega kristjana. Ti si se pa še posebno posvetila službi Marijini in hočeš po Mariji popolnejše Jezusu služiti. V ta namen pa enako služi vsakoletna mesečna priprava in večkratno, četudi kratko ponovljenje posvetitve. Ti sama čutiš, da se ti tako naglo iz glave strese nedeljska pridiga; koliko pa še pomniš one prve priprave — in ali sploh kaj umevaš namen in bistvo te pobožnosti? Kdor tako govori kakor ti, nima pravega pojma o pravi pobožnosti do Marije. Za pravo razumevanje pa služi ravno vsakoletna priprava.

Eva Adamova. Ta se je pa omožila in mislila, da zakonski niso za to pobožnost. Zato jo je opustila. Ta pobožnost je za vse ljudi, za vse stanove, ki hočejo popolnejše služiti Jezusu, Marija jih k temu navaja in pomaga. Ona naša dobra dela sprejema, jih očisti in spolni in tako zboljšane polaga pred Jezusa. Zakonski naj Mariji posvetijo drug drugega in svoje otročiče. Naj bi se ozirali v nazaretsko hišico in radi pomislili, kako Marija dela za Jezusa. Enako naj si jo predstavljajo v nebesih in se zavedajo, kako veselje ima Marija, ako lahko veliko naših dobrih del Jezusu poda.

Urška Kamerad je zelo prosila za sprejem v bratovščino in je kazala najboljšo voljo. Opravljala je vse, kar je znala in mogla. Molila je vsak dan sv. rožni venec in ob nedeljah še litanije v namen prave pobožnosti do Marije. V ta namen je bila bolj vdana v voljo božjo — rada ponižna, pokorna in delavna. Ti, dobra Urška, le opravljaj zvesto naprej svoj posel. Ti si voljna spremljevalka vseh onih, ki so v ožjem kraljestvu Marijinem in lahko upaš enakega plačila.

Marta Trpin ima veliko dela, veliko skrbi. Pred štirimi leti je bila sprejeta. Nima časa, ne moči, da bi opravljala dolžnosti, ki jih pa pozna. Zato hoče sedaj to skrb odložiti. Marta, Marta, spomni se, kaj je govoril mili Zveličar: Le eno je potrebno! Tukaj te še pa opozorim: poglej na Urško Kamerad! Njej se pridruži in če že ne moreš sv. rožnega venca moliti, pa vsaj eno skrivnost — in se potruži imeti enako voljno in ponižno srce do Marije kakor ona.

(Konec prihodnjic.)

Marijine družbe — za mir.

Marijina družba Marijinega oznanjenja v Haagu na Nizozemskem je sprožila misel in se ž njo obrača do vseh Marijinih družb po svetu, katerih je nad 40.000, naj bi letošnji praznik Marijinega oznanjenja napravile veliko mirovno pobožnost. In sicer naj bi bilo zjutraj slovesno skupno sv. obhajilo, popoldne slovesna mirovna pobožnost. Prejšnji dan naj bi bil post, na praznik sam pa naj bo tudi darovanje za kak dober namen.

Na podlagi tega poziva vabimo tudi

slovenske Marijine družbe, da se pridružejo vsem drugim družbam po svetu in naj napravijo enako.

Zbirke darov je najboljše, če se obrnejo za domače sirote (nekaj morda tudi za vojaško berivo). To je zdaj najpotrebnejše. Zato bodi še enkrat opozorjeno na članek »Vincencijeve sirote«, ki je tiskan spredaj. Ta dan imajo družbe lepo priložnost, odzvati se tej prošnji.

O ljubljanskih družbah glej posebej zadaj!

† Ernest Mlakar.

3. O počitnicah.

Kakor povzamemo iz njegovega pisma, je Ernest posebno važnost polagal na počitnice. »Je-li gojenec v resnici dober, pobožen, to se vidi zlasti o počitnicah, takrat ko ga oko predstojnikov ne vidi. Da, počitnice — kako važne, ali bolje, kako usodne so za marsikoga.« Kako resnične besede, kdo bi jih pričakoval iz ust osemnajstletnega mladeniča! Pa poglejmo v njegov zapisnik, kako se je kot dijak pripravljaj na počitnice, poslušajmo njegovega tovariša, kako je Ernest počitnice preživel, in po zgoraj navedenih besedah bo-

mo spoznali, da je moral biti Ernest res dober in pobožen mladenič.

Dne 6. julija 1913. je zapisal sledečo molitev, katero je opravil pred domačim oltarčkom, preden je odšel na počitnice:

»Zahvalim se ti, o Marija, za vse milosti, ki si mi jih v tem šolskem letu izprosila in da si me obvarovala vsakega večjega greha. V zahvalo se bom vedno ogibal vsega, kar bi me moglo odtujiti od tebe, moje najslajše Matere.

Dvakrat, o Devica, sem te prosil one milosti — dvakrat si me uslišala. Toda,

kaj bi mi pomagala vsa milost, ki si mi jo letos izprosila, ko bi me zdaj, ko grem v boj — na počitnice — zapustila! Glej, Mati usmiljena, tvoj služabnik sem, vsega sem se ti posvetil in daroval. Sedaj, ko grem na počitnice, te tretjič prosim tiste milosti. O Mati deviška, ti vidiš v moje srce, kaj se v njem godi: Izprosi mi milost, da se popolnoma odpovem samemu sebi! Odtrgaj me od sveta, da se ne bom menil za njegove prevare. Vdihni mi željo po večnih dobrotah! Krivičnega in zapeljivega človeka me reši! Oh, Devica, kako me boli v srcu! Sedaj pa, ko jemljem od tebe slovo, in gredem v vrtinec sveta, sedaj mi je v srcu tako hudo in teče mi potok solza.

Ti vidiš moje želje in veš, da srčno želim le tebe ljubiti in tebi zvest ostati. Ne dopusti, Mati deviška, da bi to moje srce, ki sem ga tebi posvetil, kedaj ljubilo kaj časnega, nizkega ... Oh, ne dopusti, ne dopusti! Marija, moja Mati, čuj, kaj pravim: Naj rajši tukaj pred tvojim oltarčkom takoj umrjem, kakor da bi tebe o počitnicah ali sploh kdaj zapustil in postal žrtev greha! Mati moja, pripravi mi pot o počitnicah. Mati deviška, odstrani mi ljubezen do sveta, sicer umrjem. Zakaj mi bije srce? Mar za ta minljivi svet?! Mar za svetno ljubezen?! Ne, ne! Marija, prebodi mi srce z žarki ljubezni do tebe in daj, da odmrem svetu! Upam, trdno upam, da bom uslišan, o Devica. Glej, preden grem na počitnice, se ti znova vsega posvetim in darujem: svoje misli, želje, svoje srce, čednosti, zmožnosti in zasluge. Sprejmi me o počitnicah v svoje varstvo in blagoslovi me, da se srečno vrnem nazaj v zavod: v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.»

Ko je prišel domov, je v domači cerkvi v Divači, še preden je šel v domačo hišo, opravil naslednjo molitev:

»Marija, moja Mati, s teboj združen bom sedaj, — preden prestopim prag domače hiše — prosil Jezusa potrebnih milosti za počitnice. Jezus, moj Bog, združen s tvojo deviško Materjo te prosim, va-

ruj me te počitnice, da ne padem v noben greh, zlasti da si ohranim čisto srce! Zatri v meni vsako nagnjenje do sveta. Varuj me, te prosim, vsega, kar bi moglo škodovati mojemu poklicu. Preden grem domov, te še prosim v imenu tvoje deviške Matere, blagoslovi me: v imenu Očeta in Sina in Sv. Duha. Amen.

Ti, o Marija, pa se spomni, da sem tvoj: varuj me, brani me, kakor svojo last in posest. Sprejmi me v ta namen v število tistih, ki jih ti vodiš, braniš, razsvetljuješ in slednjič privedeš v večno slavo k svojemu Sinu Jezusu Kristusu. Še ti me blagoslovi: v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.»

Tako pripravljen je nastopil počitnice. Kakor pri vsaki stvari, tako si je tudi tu napravil načrt. Načrt zadnjih počitnic nam je ohranjen. Glasi se: 1. z a s e : sv. maša, sv. obhajilo, rožnivenec, dnevnice, križev pot; 2. za druge: prostovoljno hočem pomagati pri delu; 3. govor in sv. obhajilo za Marijin vrtec in Marijino družbo; 4. pri dijakih priporočati sv. obhajilo in petje; 5. tolažiti hočem starše in druge.

Kako natančno je Ernest izvrševal ta načrt, priča poročilo njegovega tovariša iz Divače. Tako se glasi:

»Ko je prihajal ob počitnicah domov na oddih, je pridno obiskoval zapuščenega Jezusa v cerkvi. Skoro vsak dan se je združil s svojim najboljšim prijateljem ter mu zadostoval za brezbriznost drugih. Vsakemu je postalo milo pri srcu, ko je videl tega angelskočistega mladeniča tako pobožno prejemati sv. obhajilo. To so bili zanj pač zlati trenutki, ki bi jih ne bil zamenjal za vse krasote, za vse bogastvo tega sveta. Saj zdaj je govoril Jezus in Ernest mu je pridno odgovarjal. Navadno je bil četrt ure in še več, preden se je začela sv. maša, v cerkvi. Vstajal je precej zgodaj, nato šel v gozdič nad hišo in od tod v cerkev. Po sv. maši se je zahvaljeval. Minilo je četrt ure, pol ure in še več in še si videl blagega mladeniča zbranega v pristrčni molitvi. Le težko — tako se mu je bralo z obraza — se je ločil od lju-

beža Jezusa. Toda tudi čez dan ni nanj pozabil; vsak dan popoldne si ga videl v cerkvi v pobožni molitvi. Posebno rad je molil sv. križev pot in k tej pobožnosti navajal druge.

Zelo rad je zahajal k shodom Marijine družbe in k pridigam. Govore si je skrbno zapisaval v poseben zvezek. Tudi sam je vedno nosil Marijin znak; ponosen je bil, da je Marijin otrok; ni se ga sramoval pred drugimi dijaki, ki so ga zaradi tega zaničljivo gledali.

V Marijini družbi je bil nad vse priljubljen in bil je njena krepka opora. Posebno mladino je hotel pridobiti za dobro.

Ko se je ustanovilo pri nas liberalno telovadno društvo, je Ernest neumorno deloval, da bi otel mladino iz tega žrela. Naročil je več nabožnih knjižic (Boj proti laži, Mladini itd.) in jih delil med mladino. To je nasprotnike silno peklo in neki surovež mu je zadal nekoč z vso silo zaušnico, kar pa Ernesta ni odvrnilo od dela.

Pri vsaki priliki, kjer je le mogel, je deloval za dobro stvar, a se pri tem ni bahal, povsod ga je spremljala globoka ponižnost.

Ernest je razumel, kakšno vrednost imajo dobri časopisi. Ko je »Domoljub« obhajal petindvajsetletnico svojega obstanka, je hotel, videč, da se bere pri nas skoro samo slabo časopisje, na vsak način pridobiti nekaj novih naročnikov »Domoljuba«. Kako je takrat o počitnicah agitiral za »Domoljuba«, četudi je dobro vedel, da je kraški kamen trd; a njegova odločnost, njegova požrtvovalnost je premagala vse ovire, in res je pridobil takrat precej novih naročnikov.

Lanske počitnice (l. 1915.) so bili pri nas vojaki 17. polka. Kakor je imel za vsakega dober svet in prijazno besedo, tako tudi na vojake ni pozabil. Kot tolažilo in obenem zdravilo, da vztrajajo v dobrem, je razdelil med nje veliko število naročenih knjižic, vojakom namenjenih.

Ernest je bil posebno vnet zagovornik in pospeševalec abstinenčnega gibanja. Sam zvest abstinent je navduševal tudi

druge za abstinenco. Ernest je namreč goreče ljubil svoj narod, povsod zagovarjal in branil svoj mili jezik. In ker je videl, da ta njemu tako ljubi narod ravno vsled pijančevanja hira, je storil vse, da bi ga rešil. Pri vsaki priliki in povsod je klical in zbiral vojake na vojsko proti krutemu sovražniku — kralju alkoholu.

Bilo je o počitnicah leta 1913., ko smo dijaki uprizorili igro. Ernest sam je napravil plakate in jih prilepljal na hiše. Pri igri je imel Ernest vlogo pijanca in je bil obenem glavna oseba v igri. In da ste ga videli, kako je znal posnemati pijanca v vseh njegovih kretnjah! Tako je pokazal zbranemu občinstvu, kako ostuden je človek, kadar se tako daleč spozabi, da ne ve, kaj dela. Po igri je imel govor za abstinenco, ki ga je sam zložil. (Govor je bil priobčen v »Zlati dobi« leta 1915., str. 55, pod naslovom: »Vince brca okrog srca«). V govoru je navduševal in bodril poslušalce za abstinenco. Ko je končal, je šel od enega do drugega — pričenshi pri mladini, ki se tako hitro za vse vname, a ustrašil se ni tudi odraslih, četudi je vedel, da tukaj ne bo šlo tako gladko, a njegova gorečnost za važno stvar je premagala vse ovire in polagoma so se tudi odrasli omehčali in vstopili kot bojovníki v »Sveto vojsko«. (Kakor poroča Ernest sam v nekem poročilu na č. g. M., je »jecljan« pri tej igri nekaj o »vinskih brecah«. A uspeh »jecljanja« je bil velik: 51 odraslih, 38 mladih junakov se je zapisalo. Ako pomislimo, da se je to doseglo v Divači, na Krasu, si lahko predstavljamo gorečnost, s katero je govoril. Ernest je bil spreten govornik; jasno je razdelil vso snov, govoril je s prijaznim, navdušenim glasom, njegovi dobri dovtipi so spravili ljudi kmalu v buren smeh. A on ni iskal smeha, ampak s tem si je hotel le srca pridobiti. Takoj za smehom je sledila resna beseda. Vrhutega je bila prikupljiva vsa njegova zunanost; zal mladenič, živih oči, živahnih kretenj, lahnega smehljaja na ustnih, vse to je pripomoglo do uspeha. A tudi na to ne smemo pozabiti, da Ernest ni

stavil svojega zaupanja v lastno moč, ampak v Boga.)

Pa poslušajmo dalje njegovega dragega prijatelja:

»Ernest je hotel postati misijonar, žal, da se mu ta želja ni izpolnila. Kako je bil že kot dijak ves navdušen za misijonsko delovanje! O počitnicah je večkrat zbiral

jaških dolžnosti ni pozabil. Bil je tudi ob počitnicah neumorno delaven, vsako minuto je porabil za koristne namene. Njegov vsakdanji sprehod je bil v bližnji gozd. S seboj je vzel šolsko ali pa drugo poučno knjigo in se učil.

A tudi dela se ni sramoval, prijel je rad za grablje; zadnje počitnice je pridno

Ernest Mlakar kot vojak.

male denarne prispevke za misijonske namene.

Vero je branil kakor punčico v svojem očesu. Če je n. pr. kdo začel govoriti proti veri, ali če je začel sramotiti duhovnike, takega je Ernest zmeraj zmagonosno potolkel. Vera mu je bila jasna kot beli dan, tako je zapisal v svoj zapisnik.

Za počitnice pa Ernest tudi svojih di-

vozil gnoj na njivo. Vedel je, da je vsako delo častno in da z delom pomaga svojim dragim domačim, katere je izredno ljubil. S tem je dal vsem najboljši zgled: najbolj nadarjen, iskreno pobožen, izredno marljiv in ponižen.

Vedno je bil vesel in vedno rad povedal kako smešno. V tem oziru ga bodo še posebno otroci pogrešali! Neki večer

jih je n. pr. kratkočasil z Gašperčkom in Marijanco. Polno otrok se je zbralo pred Mlakarjevo hišo in ni hotelo biti smeha ne konca ne kraja, tako lepo jih je znal zabavati, tako zelo jim je ugajala ta nedolžna igra.

O počitnicah se je Ernest vadal na harmonij, ki mu ga je bil kupil domači gospod župnik. Večkrat je pri večernicah, ko ni bilo organista, igral na koru. Nas dijake pa je naučeval za petje.

Nam dijakom je bil Ernest vzor. Dostikrat nas je zbiral okoli sebe in bodril za dobro stvar, zlasti za sv. obhajilo. Za vsakega je imel dober svet in prijazno besedo; brez njega se nobena važna reč ni izvršila. Kako je znal osvojiti človeška srca s svojim ljubkim, često nenavadno odločnim, a nikdar žaljivim nastopom, s svojo ljubeznivostjo in prikupljivostjo, kako jih je vlekel nase z nepokvarjenim vedenjem, združenim z globoko ponižnostjo in pobožnostjo, kako z neprisiljenimi besedami v pogovoru! Kdor je imel priliko, govoriti s tem blagim mladeničem, ta ga je moral čislati. Vsa vas ga je spoštovala in ljubila. Kako ji je bil pokojni drag, je pokazala domača vas posebno ob strašni novici, da je padel ta zlati mladenič — Er-

nest Mlakar. Vse je bilo potrto, vse je družila le ena žalost, žalost nad izgubo tako blagega mladeniča in oči vseh so bile obrnjene tja gori proti njegovi trpeči materi...

Č. g. župnik je v cerkvenem govoru omenjal njegove čednosti in ga vsem stavil v vzgled, pri sv. maši zadušnici so stopile vsem navzočim solze v oči, ko so gledali pred seboj v duhu mladeniča, čistejšega ko kristal, ki je podlegel tako zgodaj smrtni kosi...

Tako piše njegov tovariš. Sodbo si vsakdo lahko napravi sam: »Je-li gojenec v resnici dober, pobožen,« tako je pisal Ernest sam, »to se vidi zlasti o počitnicah, takrat, ko ga oko predstojnikovo ne vidi.« Ernest, iz tvojih ust te sodimo: »Ako so počitnice preskušnja dobrega dijaka — in to so gotovo — potem nisi bil le samo dober in pobožen, ampak bil si — svet mladenič.«

Berite ali dajte brat to v s e m slovenskim fantom! Pri shodih mladeniških naš se bere in razlaga. Lepšega zgleda z domačih tál kakor je ta, nimamo. Tudi dekletom je vspodbuden zgled, kako se more v Marijini družbi vsestransko delati za dobro.

Padlim v spomin.

† Anton Rant.

Vsemogočnemu je dopadlo, da je iz bojne vihre poklical k sebi tudi Mahnetovega Tončeta iz Dolenje vasi pri Selcih. Letos v januarju je dopolnil šele dvaindvajseto leto, pa pod zastavo Marijino, ki ji je zvesto služil že polnih osem let, ni postal le postaven in krepak fant, ampak zares dober in plemenit mladenič, z vso resnobo in vdanostjo zvest Jezusu in Mariji. Veselje ga je bilo videti, kako se je ob cerkvenih slovesnostih, z družbino svetinjo na prsih, uvrstil za Marijino zastavo, ali pa je v orlovski uniformi spremljal Najsvetejše. Bil je večleten delaven odborNIK Marijine družbe in načelnik njenega evharističnega odseka. Kot član izobraževalnega društva je zvesto sodeloval pri vseh društvenih prireditvah; vesel je bil orlovskega odseka, in fantje Orli so ga radi volili v svoj odbor. Bil je res vzor naših fantov, vnet za vso lepo in bogoljubno, zato pa od vseh ljub-

ljen in spoštovan. Njegovi pozdravi z bojišča pričajo, da jetudi kot desetnik v cesarski službi ohranil vdanost in zvestobo do Jezusa in Marije. O, dragi Anton, naša radost in naš ponos, radi smo te imeli, zato smo žalostni ob misli, da se ne vrneš več. Pa uverjeni smo, da ti je tvoja in naša nebeška Mati Marija stala ob strani, ko si umiral, in da te je ljubi Jezus, ki se je tolikokrat v milostipolni ljubezni združil s teboj, sprejel iz te solzne doline med svoje nebeške prijatelje. Anton, bodi srečen! Na svidenje! Mi te ne pozabimo. Spominjaj se nas pri Jezusu in Mariji!

† Ivan Atelšek. V Galiciji je v neki bolnišnici dne 3. aprila 1915 umrl vsled legarja, katerega je dobil na bojnem polju, posestnikov sin Ivan Atelšek v 21. letu svoje starosti. Služil je pri saperskem bataljonu št. 3. Doma je bil v Lepinjivi pri Mozirju. Rajni je bil lepega obnašanja, član Marijine družbe v Na-

zarjih, član izobraževalnega društva in Orla. V cerkev hoditi in prebirati dobre knjige, to je bilo njegovo največje veselje. Bil je naročnik »Bogoljuba«, »Ilustriranega Glasnika« itd. Za njim žalujejo mati, štirje brati in dve sestri. Spavaj, dragi in nepozabni Ivan, mirno spanje v daljnji zemljici gališki!

† **Jožef Uštinc** iz Spodnje Javoršice pri Moravčah, padel 3. julija 1916 na gališkem bojišču. Dragi Jože, iz tvojih pisem se razodeva, kako rad bi bil še enkrat videl svoj dom. Odkar si v januarju 1915 odšel v vojake, te nismo več videli. Dne 3. julija 1916 si dal življenje za dom in cesarja. Veliko zaupanje si imel v Boga in Marijo. Toda v božjih naklepih je bilo drugače. Uživaj večno plačilo, ki si si je zaslužil s svojo zvestobo do Boga in domovine!

Št. Ilj v Slovenskih goricah. Bog je pristopil, da je padel v Karpatih lansko zimo dober mladenič iz katoliškonarodne hiše Gornikove. Bog ti daj vse dobro, objokovani Karl, ki si tako vestno izpolnjeval pravila Marijine družbe! — In zopet je naša Marijina družba prizadeta. Padel je njen ud Jožef Pešl. Bil je mirnega, tihega značja in zato med tovariši zelo priljubljen. Naj mu sveti večna luč!

Prihova. Skoraj bode deset let, kar je bila ustanovljena naša mladeniška Marijina družba. V ohranbo domovine je dosedaj poklicanih 45 članov. Sedem jih je končalo svoje mlado življenje. Spomnimo se padlih junakov, ker so bili dobri mladeniči! — **Jernej Pahole.** Umrli v neki bolnišnici na Ogrskem. Bil je izučeni mizar, ki ga ljudstvo pogreša. — **Vincenc Brumec.** Kot deseterik je bil na severnem bojišču ranjen ter odlikovan s hrabrostno svetinjo I. vrste. Umrli je v belgijski bolnišnici v Ljubljani. — **Franc Flis.** Absolvent celjske orglarske šole ter pred vojsko organist pri Devici Mariji v Puščavi. — **Karl Vivod.** Priden družabnik; na shodih je često nastopal kot dober govornik in igrokazec. — **Alfonz Skrbínšek.** Miren mladenič, ljubil je iskreno svoje starše in domače. — **Anton Goričan.** Zelo blag mladenič, priden delavec in izurjen trtorejec. — **Jožef Goričan,** brat prej omenjenega. Mirnega značaja in pameten fant, po poklicu čevljar. Prepotoval je več dežel ter obiskal mnogo znamenitih mest v Švici in Nemčiji. Najdalje se je držal v Kolinu, kjer je bil član Kolpingovega katoliškega rokodelskega društva. Veliko je pretrpel od socialnih demokratov zavoljo krščanskega mišljenja, a se ni dal omajati. Ko je prišel v domač kraj, se ni spakoval in šopiril, kakor je navada takih;

skromen in pohleven je ostal. — **Anton Brglez.** Padel na južnem bojišču spomladi leta 1916. — Na najveselejšem svidenju tam onkraj groba!

Sv. Rupert nad Laškim (Štajarsko). Tukajšnji mladeniški Marijini družbi je kruta vojaka vzela tri njene najboljše ude, ki so bili vedno zvesti prijatelji »Bogoljubovi«. Zato naj jim bo tukaj majhen spominek! — 1. **Franc Pertinač,** pešec 87. pešpolka in brat našega vrliga župana, je umrl težko ranjen v srbskem ujetništvu v Valjevem dne 23. decembra 1914. Dne 18. decembra je pisal svoji materi zadnje pismo: »Dnevi mojega življenja so štet. Ko boste dobili moje pismo, bom menda ležal že v hladni zemlji. Za mojo rano se tukaj nihče ne briga. Zapuščen sem kakor živina... Draga mama! Zahvaljujem se Vam za vse skrbi in dobrote. Naj Vam Bog stotero povrne! Spominjajte se me v molitvi! Na tem svetu se ne vidiva več. Vaš iskreno ljubeči sin France.« Kolika bolest, pa tudi kako trdna vera in neomahljivo upanje ter globoka hvaležnost do svoje matere je izražena v tem kratkem pismu! V to zadnje svoje pismo si izlil vsa svoja plemenita čustva, zato ti želimo, ljubi France, da se srečno vidimo v nebesih! — 2. **Martin Fabjan,** pešec domobranskega pešpolka št. 26 in edini sin dobre, krščanske kmečke hiše Petričeve na Svetini, je padel ob Soči dne 9. junija 1915, star komaj 20 let. Poln življenja, vnet za vse dobro, spreten igralec na društvenem odru, najprijednejši ud Marijine družbe, globoko veren in neumorno delaven, moral je zgodaj leči v prerani grob. Kaj je z njim zgubila Petričeva hiša, kažejo dovolj jasno mlada drevesa, ki jih je nasadil še v mladih letih, nov vinograd, s katerim je imel toliko veselja, zdrava, snažna živina, koji je posvečal z vso ljubeznijo največjo skrb, red in snaga povsod, kjer je nekdaš vesel in marljivo deloval. Lepe načrte je delal za prihodnost, ko bo sam gospodaril na Petričevem domu, a Bog ga je preselil v nebeški vrtec. Le veseli se v nebesih, kmalu pridemo za teboj tudi mi! — 3. **Rupert Krajnc,** 23 let star, z vso ljubeznijo vdan Mariji, je bil na južnem bojišču težko ranjen. Granata mu je raztrgala obe nogi pod kolonom. »Z Bogom, ljubi mi tovariši!« S temi besedami se je poslovil od svojih tovarišev, ko so ga odnesli na Gorjansko v bolnico, kjer je umrl 31. oktobra 1915. »Z njim smo izgubili,« tako piše njegovim staršem njegov tovariš, »najboljšega prijatelja, pobožnega vojaka, ki je nam tolikokrat naprej molil sv. rožni venec in ki tudi v najhujših trenutkih ni izgubil neke, le njemu lastne šaljivosti, ki je tako do-

bro vplivala na nas. Težko ga bomo pozabili.« Da, tak je bil naš rajni Rupert, vedno vesel, zraven pa pobožen. Bog pa, ki si ga tako pobožno molil tukaj na zemlji in ki ga zdaj gledaš iz obličja do obličja v nebesih, naj ti poplača vse dobro, kar si storil, in vse hudo, kar si tako potrpežljivo prenašal!

† **Jožef Oman.** Rojen je bil 11. februarja 1896. leta na Zicah v župniji sv. Jurija v Slov. goricah na Štajarskem. Kot deček je bil zgled pridnosti, ubogljivosti in pobožnosti. V šoli se je prav pridno učil in je v naukih prekosil vse tovariše. Po končani petrazredni ljudski šoli je stopil v Marijino družbo in se vpisal v karmelsko, v presv. Srca Jezusovega in Marijinega bratovščino. Po volji staršev se je lotil krojaškega rokodelstva. Njegovo obnašanje je bilo tako vzorno, da so ga spoštovali vsi, ki so ga poznali. Prejemal je vsak mesec svete zakramente in javno nosil svetinjo Matere božje. K vojakom je odrinil 15. aprila 1915 in še istega leta 1. julija v vojsko proti Rusom.

Franc Razdevšek.

Anton Rant.

Jožef Oman.

Alfonz Skrbinšek.

Ranjen v Galiciji poslala ga je vojaška oblast v bolnišnico na Ogrsko. Po ozdravljenju je dobil kratek dopust in obiskal je starše, katere je srčno ljubil. Zopet poklican v vojsko zoper Italijane 6. januarja 1916 je pri slovesu rekel staršem in sestri: »Ljubi starši, draga sestra, malo upam, da se vidimo še kdaj na svetu. Imam pa trdno upanje, da se gotovo vidimo v svetih nebesih.« Mati mu je odgovorila: »Jožek, glej, da boš ostal priden božji otrok in hraber junak cesarjev!« Še parkrat je pisal domačim in jim poslal spovedno spričevalo s pripombo: »Danes sem bil pri spovedi, jutri gremo na Italijane. Priporočam se vam v molitev.« V nekoliko dneh je njegov tovariš sporočil staršem: »Vaš sin Jožef Oman se je hrabro bojeval te dni z Italijani. Zvečer 7. julija pa je v prvih vrstah boja, zadet v glavo od italijanske granate, padel ne daleč od mene na gori Interatto blizu mesta Asiago. Vsi smo ga radi imeli, posebno so ga spoštovali naši vo-

jaški predstojniki. Umril je odlikovan.« Za njim, edinim sinom, žaluje zapuščena mati vdova in pridna edina sestra, članica Marijine družbe.

Pismo iz Asiaga.

Ljuba mati in sestra!

Bodite mi tisočkrat pozdravljeni čez visoke alpe tja daleč v zeleni Južnoštajarski. Napisati vama hočem prav kratko, kaj sem v pretečenem tednu preživel.

V začetku julija smo imeli mal odmor na lepi ravninici pod visoko goro, raz katero smo se neke noči splazili z vso vojaško opravo. Hitro sem si mislil, kaj bo? Raz vrh te gore je prekrasen pogled na Benečansko in po vsej gornji italijanski ravnini. Raz nje se vidi mesto Asiago, katerega smo Italijanom vzeli. Da bi vedve slišale in videle peklenski naskok na Asiago, strmeli bi in se silno čudili. Kakor sodnji dan je bilo v bitki pri Asiago. Topovi so bobneli, bombe pokale, strojne puške rožljale, puške sikale, granate in šrapneli vreza-

vali, bajoneti in noži venketali, dim in ogenj je nas objemal s perečo vročino. Mislim sem: konec je sveta. Italijani so vpili, letali so semintja kakor ponoreli ljudje; naši hurá-klici in neustrašeni naskoki naših vojakov so zmedli sovražnike. Mi smo drli proti mestu Asiago. Na stotine Italijanov je ležalo po tleh brez nog, rok in glave. Naši težki možnarji so zadevali Italijane tako grozno, da so trupla razmesarjenih Italijanov in njihova vojna oprava frčala po zraku kakor frči z dreves padlo listje v jeseni ob hudem vetru. Grozno je bilo, kaj takega se ne dá popisati. Italijan je bežal kakor šolarčki iz šole. Popustil je mesto Asiago in mi smo je zasedli. Veliko blaga smo našli v mestu, vina, moke, kave itd.

Molite zame, ljuba mati in sestra, in odpustite mi, če sem vaju kdaj razžalil doma ali v pismu. Zdi se mi, da se ne bomo nikdar več videli. Srčno vaju poljubim in hvaležno pozdravim. Pišite mi kaj, ker vaše pismo mi je

tolazba. Pošljem vam spovedni listek, da bode te potolaženi, da sem bil vedno dober kristjan. Žal mi je za Belečevega, ker je tako hudo ranjen. Pozdravite vse domače! Še enkrat,

ljuba mati in sestra, pozdravljam vaju, poljubim in z Bogom! Že me kliče vojni klic. Z Bogom, na svidenje, če ne prej, pa v nebesih. Živijo!

Dijakinje — hitimo k Mariji!

Marsikaterikrat slišim govoriti meščanke: »Marijina družba je za kmečka dekleta, ne pa za nas!« Ali je to res? Ne časte li vsi stanovi Marijo? Marijina družba ni samo za kmečko ljudstvo, temveč za vse. Da, Marijina družba je še posebno za nas dijakinje, ker smo izpostavljene večjim nevarnostim, kakor morebiti dekleta na deželi. In zakaj bi ne bila kongregacija za vse? Je-li to kaj poniževalnega, če stopijo dijakinje v kongregacijo? Nasprotno! Mi si moramo šteti v čast, da smo plemkinje Marijine. — Ko slišim reči: »Marijina družba ni za nas,« si mislim: saj ne veste, kaj govorite; ne veste, kako sladko je bivati pod plaščem naše preljube Gospe, ker niste še tega skusile. Takrat se vselej spomnim prelepih besed, ki nam jih je položil na srce g. veroučitelj v nekem samostanu: »Prava izobrazba je v katoliški veri.« Pa mi boste rekle: »Saj zato, če nisem kongreganistinja, sem vseeno katoličanka.« Vem, da si, in to je prav, toda še lepše je, če svoje mlado življenje

popolnoma daruješ Brezmadežni. Predrage tovarišice, ve, ki ste izpostavljene tolikim nevarnostim, oklenite se Marije! In še posebno ve, drage, ki se pripravljate na lepi poklic, voditi nedolžne otroke po Mariji k Jezusu, za vas je to posebno priporočljivo. Najboljša priprava na učiteljski stan je, če si Marijin otrok. Rek veli: »Najprej se vzgajaj samega sebe, potem si šele sposoben vzgajati druge.« Kako hočemo vzgajati druge, če nam samim manjka dovolj trdnosti, premagovanja, ljubezni do Boga in do bližnjega? Najboljša vzgoja se ti nudi pod plaščem Marijinim. Zato, ne obotavljajte se, hitite k Mariji in objemite ljubeznipolno Mater!

Tudi jaz sem se obotavljala, preden sem vstopila v to sveto družbo. Marija me je dolgo vabila in klicala na razne načine. Neka gospodična mi je dala tebe, ljubi »Bogoljub«, in me vabila k Mariji. Sedaj sem tvoja, Marija, blagoslovi me; tvoja sem, Jezus, na veke — in srečna!

Učiteljska kandidatinja.

Darujmo za misijone.

(Dalje.)

Kako korist bomo pa tudi sami imeli od tega, če bomo radi misijone podpirali! Rajni škof Anton Martin Slomšek so rekli: »Kdor misijonom daruje, Bogu posojuje!« Misijonski darovi, o tem bodimo prepričani, nam bodo prinesli bogate obresti, večje kot v hranilnici! Jezus sam je rekel: »Dajte in dalo se vam bo.« Čudno se sicer

to sliši na prvi pogled, da čim več boš daroval, tem bogatejši boš, pa vendar v kraljestvu Kristusovem je marsikaj drugače in ravno narobe, kakor pa misli in dela svet. Neki gospod, ki tudi sam goreče dela za misijone med našim ljudstvom, je rekel: »Skušnjo imam in prepričan sem, da tista fara, kjer ljudje veliko dajo za misijone,

ne trpi pomanjkanja.« Podobno lahko rečemo o družinah in posameznih dobrotnikih misijonov. Je že božji blagoslov nad tem delom in nad temi darovi, od božjega blagoslova je pa vse odvisno; ta blagoslov nas bogati. Marsikdo si na vse načine prizadeva in trudi, pomnožiti svoje imetje, pa mu nazadnje vse izpodleti; brez božjega blagoslova ostane največji revež.

Gotovo so naši misijonski darovi Jezusu zelo všeč, ker s tem pokažemo tudi lepo našo krščansko ljubezen do bližnjega, ki so jo Jezus in njegovi učenci tako priporočali. Mi darujemo za naše paganske brate in sestre v Kristusu, ki jih niti ne poznamo, ki jih na tem svetu ne bomo nikoli videli, ki se nam ne bodo mogli nikoli zahvaliti. — Ali ni to nesebično, krščansko? Taki ljubezni je obljubljeno tudi plačilo. — Zasluženje imamo z misijonskimi darovi gotovo tudi zato, ker z misijonskimi vinarji pomagamo samemu Jezusu širiti njegovo kraljestvo po zemlji, pomagamo mu reševati neumrjoče duše in množiti številu njegovih ljubljencev v nebesih. Neki svetnik pravi: Najbolj božje delo izmed vseh del je, Bogu pomagati pri zveličanju duš. S podpiranjem misijonov smo sodelležni tega dela.

Če hočeš od Boga kako stvar hitro prejeti in gotoveje uslišan biti, moli goreče in z molitvijo združi še miloščino. Malokatera miloščina pa Bogu tako ugaja kot misijonska!

Koliko pa za svoje dobrotnike tudi molijo tisti, katerim smo s svojimi darovi pripomogli, da so prejeli milost svetega krsta, da so bili krščansko vzgojeni; koliko molijo za svoje dobrotnike katoliški misijonarji in misijonske sestre! Ta molitev se dviga kot blagodišeč oblak kadila pred prestol božji in rosi na nas in naše delo milost in blagoslov dobrotnega Boga. Kako ganljivo se zahvaljujejo srečni spreobrnjenci svojim dobrotnikom! Vzemimo na primer konec leta kak misijonski časopis v roke in beri zahvale: kot mogočna zahvalna pesem doné njih besede: »Tisoč in tisočkrat hvala za poslano pomoč. Naših 3000 otrok vsak dan moli za vas, svoje dobrotnike,« se glasi pismo z Libanona. — »Iz srca se vam zahvalim za tako dobrodošel dar,« piše neki misijonski škof, »ker imam tako malo časa prositi, me vaša radodarnost in pomoč toliko bolj razveseljuje in krepi v težki službi.« — »Vaša pošiljatev in vaši darovi so prišli kot znamenje iz nebes. Prav božja Previdnost jih je

poslala, ker ravno smo bili v najhujših denarnih stiskah,« piše misijonar od drugod.

Taka in podobna poročila prihajajo dan na dan na vodstva misijonskih družb in nam kažejo, kako pomanjkanje vlada v misijonih, kako potrebujejo naše pomoči. Ali morejo naša ušesa še ostati gluha na te klice, ali more ostati naše srce še trdo na te nagibe? Kajne, da ne?

* * *

Na delo torej, in sicer takoj, za tako stiskane misijone! Kar začnimo zbirati male in večje misijonske darove in jih izročimo domačemu gospodu župniku ali jih pošljimo uredništvu »Bogoljuba«. Konec leta nas bo iznenadila lepa skupna vsota darov.

Še nekaj ti svetujem (iz lastne skušnje), kako lahko s malim trudom nabereš veliko vsoto za misijone. Ta skrivnostni pripomoček je domači misijonski nabiralnik. Kaj pa je to? Nič drugega kot navadna mala škatlica (zadostuje tudi od vžigalic ali kaka druga) ali kak drug nabiralnik z odprtino, kamor mečeš svoje vinarje. Kdaj pa? Vsako priložnost porabi, da vržeš kak vinar noter. Če te zadene kaka sreča ali nesreča, daruj par vinarjev noter. Kadar dobiš več denarja skupaj, spomni se s par vinarji misijonskega nabiralnika. Kadar se moraš Bogu zahvaliti za kako prejeeto dobroto (po spovedi, sv. obhajilu, sv. birmi, po prestani bolezni, po srečni poti, novici itd.), ne pozabi nabiralnika. Pritrčaj si včasih pri kaki dovoljeni zabavi, daruj par vinarjev v nabiralnik. Želiš popiti čašo vina? Premačaj se in vrzi tiste vinarje v nabiralnik. Želiš kupiti kake slaščice ali druge nepotrebne reči? Reci: iz ljubezni do Jezusa se premagam in darujem za misijone. Želiš nove obleke? Če ni potrebna, odreci si jo ali si omisli bolj ceno in prihranek daj za misijone; misli si: drugi trpe večje pomanjkanje kot jaz, Jezusa so oropali obleke zame, tudi jaz hočem kaj storiti za druge, za Jezusa. Rad kadiš ali kaj drugega uživaš? Odreci se, četudi ne za zmiraj, vsaj za par dni v mescu, za par ur na dan in čudil se boš, koliko se je povečal tvoj misijonski prihranek. — Hočeš se odvaditi kake napake, zoper katero se že dolgo trdiš (jeza, laž, opravljanje, lahkomišno izgovarjanje svetih imen, kletev, slabo izvrševanje službe itd)? Skleni: sedaj hočem z božjo pomočjo bolj paziti na to napako, kadar se pa zopet pregrešim, hočem za pokoro dati mal dar (2, 5, 10 vin.) v misi-

jenski nabiralnik. To bo trojno dobro in bogoljubno delo: odvadil se boš prej napake, prejel boš božji blagoslov in tvoj nabiralnik bo vedno težji.

Še veliko takih in podobnih slučajev bi se dalo naštet. Vsak naj jih zase določi in takoj gre na delo. Ljubezen je iznajdljiva! Sproti nič ne šteje! V daljšem času (koncem vsakega tedna ali meseca) pa preglej svoj nabiralnik in čudil se boš, koliko si nabral. To ti bo dalo novega veselja in navdušenja za nadaljnje delo; tvoje vinarje pa bo blagoslovil in preštel enkrat Bog v nebesih.

Za konec še en zgled: Nekega dne

pride k župniku preprosta, a snažno napravljena žena, vdova. »Sedaj imam pa že skupaj. Veste, moj mož mi je umrl; bil je drvar, jaz pa perica. Pri poroki sva se zmenila, da hočeva nekaj dobrega napraviti: pritrğavala si bova celo življenje pri pijači: namesto vina in piva bova pila vodo in mleko. Držala sva se in nabirala sva za misijone. Večjo vsoto sem že odposlala, tu sem prinesla še vam zadnji skupni prihranek. Molite za mojega rajnega moža in zame!« Pri teh besedah je položila 1000 K na mizo!

Pojdi in poglej, če bi ne mogel tudi ti storiti kaj podobnega!

Shod beguncev kamniškega okraja je bil v nedeljo 11. svečana na Homcu. Najprej shod v cerkvi. Zbralo se jih je mnogo. Domačini so jim prepustili sedeže. V cerkvenem govoru se je povdarjalo, da se je shod priredil zato, da pokažemo, da imamo uboge begunce radi, da jih ljubimo, da nam niso neprijetni in odveč, dasi je nam samim tesno za živila, kurjavo in stanovanje, kajti »pohlevnih ovac gre veliko v en hlev«. Dalje so se z verskimi nagibi osrčevali k vdanosti in mirnemu prenašanju svoje trde osode. Priporočalo se jim je, naj v veri in življenju po veri iščejotolažbe in moči, naj torej lepo krščansko živijo, radi obiskujejo božjo službo, prejemajo sv. zakramente in s tem delajo čast sebi in celi Goriški. Kar vidijo dobrega na domačinih, naj posnemajo, kar slabega, tega naj se nikar ne nauče. Naj radi beró, kar jim bo v razvedrilo in pouk. Domačinom se je priporočala milosrčnost do beguncev, kar največ mogoče. Po odpetih litanijah, ki jih je imel č. gosp. Vuča iz Gabrovice ob asistenci č. g. Primožiča, župnika iz Prvačine, in domačih duhovnikov, je bil sestanek v dvorani, kjer so begunci pripovedovali svoje želje in priitožbe ter se je ugibalo, kako bi se jim pomagalo. Sklenilo se je ustanoviti podružnico Posredovalnice za begunce za kamniški okraj. Begunci so bili jako zadovoljni in veseli, da se jim je pokazalo malo dobre volje. Morda se jim tako veselje še kje drugod

napravi? Iz tega namena se objavlja to poročilce.

V Trebnjem se je ustanovila **bratovščina** za umirajoče (pravo za pravo: bratovščina v čast smrtne bridkosti trpečemu Srcu Jezusovemu in sotrpečemu Srcu Marijinemu za zveličanje umirajočih na podlagi pravil, objavljenih v »Bogoljubu« št. 9 iz l. 1916.; ustanovna listina je izdana pri kn.-šk. ordinarijatu ljubljanskem dne 2. februarja 1917 in nosi št. 339. Doslej je vpisanih 157 moških in 804 ženske. Josip Plantarič, dekan.

Marijine družbe.

Ljubljanske Marijine družbe imajo letos skupen shod 25. sušca na praznik Marijinega oznanjenja v cerkvi frančiškanski, ki je posvečena isti skrivnosti. Shod bo obenem slovesna »mirovna pobožnost«. Ta dan je ondi celodnevno češčenje in se bo shod vršil temu primerno. Pričetek ob 5. popoldne. Prídite polnoštevilno!

Iz Črnič pri Gorici. Dolžnost nas veže, da spregovorimo par besed v slovo blagemu pokojnemu preč. gospodu Ivanu Nep. Murovcu, kanoniku-beguncu, umrlemu v Škofji Loki na Kranjskem. — Bilo je dne 2. februarja t. l., na Svečnico; ravno smo imele shod M. družbe. V začetku shoda nam je g. voditelj naznanil žalostno vest: gospod Murovec je umrl, ravno sedaj se vrši njegov pogreb. Pokleknilo smo in z g. voditeljem molile sv. rožni venec za dušo blagega pokojnika. Spremife smo v duhu

k večnemu počitku njega, ki smo ga ljubile kot svojega dušnega pastirja, ustanovitelja in voditelja naše Marijine družbe. Bival je pri nas v službovanju kot dekan devet let, pred par leti se je preselil za kanonika stolne cerkve v Gorico; ker je sovražnik obstreljeval mesto, je moral zbežati. Naselil se je v Škofji Loki in ondi končal tek svojega trudapolnega življenja. — Prav po očetovsko je skrbel za dušni in telesni blagor izročeni mu vernikov. Posebno mu ostanemo hvaležne, da je l. 1910. pri nas ustanovil Marijino družbo.

Črniška Mar. družba.

21. mesec že teče, odkar je vojaštvo zasedlo našo vas in vasi naše črniške fare. Da niso taka tla najugodnejša za razvoj Mar. družbe, si lahko mislite. Danes šteje družba 65 članic, ki prejema 32 izvodov »Bogoljuba«; čitajo ga pa vse. Shode imamo redno vsak mesec, na dan shoda je vsakokrat skupno sv. obhajilo vseh družbenic. Na to, da se nam cerkev stresa in okna šklepečejo zaradi gromenja topov, da nas tik pred cerkvenimi vrati moti velikanski promet vozov, avtomobilov, vojaških čet z godbami itd., smo se tudi že privadili. Reda in miru, ki ga imate v zaledju, seveda tu nimamo, zato bolj životrimo kakor živimo. Voditelj.

Z Blok. Ko ste bili zadnjič pri nas, takrat ko se je ustanovila mladeniška Marijina družba, ste imeli tudi en govor o prepotrebni reči, o abstinenci. Tudi pri shodu ste nam jo posebno priporočali. No, pri nas na Blokah smo imeli »Sveto vojsko« že prej ustanovljeno pri dekliški zvezi, sedaj pa smo jo prenesli kot odsek v Marijino družbo in je velika večina članic v njem zapisana. Ta odsek bi morala imeti vsaka Marijina družba. Vsaka dekle bi morala biti, ako ne v prvi, pa vsaj v drugi stopnji. Posebno še sedaj, ko divja ta strašna svetovna vojska, bi se vsaka odrekla tudi vinu in to žrtev darovala za svojega očeta ali brata, ki je lahko vsak trenutek v smrtni nevarnosti. Malo več poguma in odločnosti bo treba, pa bo šlo. Saj je sploh sramotno za vsako dekle, če ljubi pijačo, posebno pa še za nas, ki smo v Marijini družbi. Zatorej, drage sestre, ljubite treznost in jo širite! Vsaka naj si prizadeva omejiti pijančevanje v svojem okrožju, posebno pa v domači hiši. No, sedaj je to delo bolj lahko, ker so se alkoholne pijače silno podražile in ker je državna oblast tako omejila posebno žganjepitje. Toda potem, ko se vrne mir, ko bodo naši možje in fantje prihajali domov, ko bo zopet vse veselo, takrat bodo gostilne polne in bo zopet zagospodaril kralj alkohol. Zato sklenite, drage sestre, ne kapljice več,

tudi vina ne, da se bomo mogle potem toliko uspešneje boriti zoper pijančevanje!

Marijine družbe v Trziču. Veliko je storila naša družba za naše vojake. Katoliški bukvarni je bilo odposlanih 800 knjig, na uredništvo »Slovenca« 1 zaboj in 6 zavitkov časopisa, 300 rožnih vencev in nad 200 svetinjic — »Bogoljubov« je imela družba blizu 200; več »Domoljubov«, druge katoliške liste ima na razpolago v društvenih prostorih, kjer se vrše tedenske pevske skušnje za cerkveno petje. Za zasluge, ki si jih je pridobila prednica družbe gđc. Zofija Pirc za »Rdeči križ« z raznimi pošiljatkami, je bila odlikovana s srebrno častno svetinjo, katero ji je g. župnik 10. decembra v navzočnosti družbenic po nagovoru in pevskih točkah izročil. — **Ženska Marijina družba** je izgubila letošnje leto precej članic. Odsle so v večnost k Mariji, svoji materi. Družba jih je spremila na zadnji poti z zastavo, vencem in prižganimi svečami. Vseh članic šteje družba 260. Za goriške begunce je nabrala 390 K. Za domače dnevno zavetišče so pri shodih darovale članice 90 K. Slovesna sprejema sta bila 25. marca in 8. decembra. Shodi so bili mesečno. — Na novo se je ustanovila družba za mladeniče. Po trimesečni pripravi je na prvo adventno nedeljo g. kanonik Nadržah sprejel 50 mladeničev. Ta družba, ki obeta lep razvoj, naj bi bila spomin na svetovno vojsko. — V Marijinih vrtcih, ki imata mesečne shode v »Domu«, je do 200 učencev in učenk.

Skočidol (Koroško). Naša Marijina družba, ki je bila ustanovljena 25. marca 1916, šteje sedaj 37 članic in 3 novinke. Glavni praznik 8. decembra smo obhajale prav slovesno. Ob koncu leta smo imele tridnevne duhovne vaje, katere so vodili kn. šk. vodja M. D. preč. g. dr. Arnejc. Duhovnih vaj se je udeležilo 63 deklet. Na novo leto jutraj je bila sklepna pridiga in sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Ta slovesnost je pa privabila tudi drugih veliko k mizi Gospodovi, tako da je bilo na novega leta dan čez 200 sv. obhajil.

Batuje-Selo. Dekliška Marijina družba. Mi smo blizu bojne črte, zadnji, ki bivajo še doma, ter zaupamo v Marijo, da nam izprosi veliko milost, da ostanemo tudi v bodočnosti. Marija nas je doslej varovala, da ni zadela našo župnijo še nobena nesreča. — 21. oktobra je pristopilo na novo 6 družbenic. Cela družba šteje 42 družbenic, ki se zbirajo vsako nedeljo in praznik pri Marijinem oltarju. — Mladeniška Marijina družba. Ni nas mnogo, cela družba šteje 16 družbenikov, od katerih je 5 starejših odrinilo v vojsko. Hvala Mariji, da je vseh pet še zdravih, dasi sta dva že v

začetku stopila na bojno polje. — 13. maja nam je pobrala sušica zelo vnetega družbenika Franca Birsca, ki je bil zelo nadarjen. Ves čas bolezni je bil potrpežljiv in vdan v božjo voljo. Vsako številko »Bogoljuba« je pazljivo prebiral.

Iz Višnje gore. Dekleta Marijine družbe smo imele od 16. do 19. decembra duhovne vaje; vodili so jih č. g. Flis. Z veseljem smo se udeleževale vseh govorov.

Šmarje na Dolenjskem. V dveh dneh dva pogreba iz Marijine družbe je izreden slučaj, ki se je pa v decembru 1916 pri nas dogodil. 11. decembra je bil pogreb Ane Možina iz Zaloga. Z drugimi se je udeležila njenega pogreba in prejela zanjo sv. obhajilo tudi Frančiška Zgonec iz Malega vrha. Pri pogrebu še čisto zdrava — zvečer istega dne pa že sama — mrlič; zadela jo je kap in v hipu je bila mrtva. Njena tako nenadna smrt je celo družbo in druge ljudi globoko pretresla.

Iz Preserja. 8. decembra smo praznovali 15 letnico naše dekliške Mar. družbe. Zjutraj smo imele skupno sv. obhajilo, popoldne slovesen shod. Ob 2. uri so imeli prav lep govor č. g. kaplan Ivan Černilc. Sedaj so nas pa žalibog zapustili. Bili so skrbni dušni vodnik. Z vso vnemo so si prizadevali za pogosto sv. obhajilo. Ustanovili so razne odseke: evharistični, časniški, dobrodelni, pevski in cvetlični za lepšanje cerkve. V preteklem letu smo spremile dve članici k večnemu počitku: Franco Drašler iz Kamnika in Heleno Mravlje iz Podpeči.

Iz Radovice. Dne 5., 6. in 7. decembra vršile so se duhovne vaje mladeniške in dekliške Marijine družbe. Vodili so jih domači prečastiti gospod župnik. Uspeh je bil, da so priglasi udje, mladeniči in dekleta, z veliko večjim veseljem dne 8. decembra pristopili v Marijino družbo.

Šmihel pri Novem mestu. Tukajšnja dekliška družba je imela pred praznikom sv. Neže tridnevne duhovne vaje, katere je vodil preč. gosp. p. F. Ramšak iz dr. J. v Ljubljani. Po sv. maši sta bila vsak dan dva govora v društveni dvorani pred lepo okrašenim Marijinim kipom, katerih so se članice kljub slabemu vremenu mnogoštevilno udeleževale, dasi so nekatere do dve uri oddaljene.

Mengeš. Od prvega sprejema ni bilo še v Mar. družbi tako ginja, kakor je bilo letos na dan sv. Treh kraljev. Gospod škofijski vodja je sprejel ta dan v družbo 19 deklet in 29 fantov. Fantovska družba je bila nekdanja mnogoštevilna, vojska jo je razredčila, da je ostalo le še 8 fantov. Sedaj se je zopet malo zgostila. Za dolgo ne bode. Nekaj jih je že

zopet odšlo k vojakom, nekaj jih v kratkem pride na vrsto. Iz članov Mar. vrtca se bodo te vrzeli kmalu zamašile. Dekliška Marijina družba je pa močna; šteje 395 članic. Veliko izmed teh je sedaj razkropljenih po svetu. Naša dekleta gredo namreč pozimi v razna mesta šivat slavnike. Na Dunaj jih je šlo 51, v Breslau 38, v Gradec 2, v Monakovo 2, v Brno 3, v Budimpešto 1. Štiri so bile celo v daljnem Bukareštu. Ko so zvezne čete pregnale Rumune iz njih prestolice, so se dekleta vrnila domov.

Sv. Boljenk v Slov. Goricah. 2. februarja se je pri nas ustanovila Marijina družba za dekleta. Mnogo deklet je bilo že prej vpisanih v okoliške družbe; ta presrečni dan jih je združil z novinkami pod praporjem nove domače družbe. Šest mesecev smo se pripravljale na sprejem. Družba šteje sedaj 46 udov; 26 jih je bilo na novo sprejetih, 20 jih je bilo že prej vpisanih.

Koroška Bela. V preteklem letu se je tukajšnja dekliška Mar. družba pomnožila za 35 članic, za naše razmere izredno veliko. Vseh članic je 70. Življenje v družbi je precej redno. Mesečni shodi so polnoštevilno obiskani, tudi skupna sv. obhajila so zadovoljiva. Družbo poživljata evharistični in pevski odsek, abstinenti se nam tudi kmalu obeta. Število sv. obhajil se je začelo dvigati. Na god farnih patronov so članice cel dan naglas molile pred izpostavljenim, menjaje se vsako uro po šest. Ta navada je tu že več let vpeljana.

Brežice. Naša dekliška Marijina družba je bila ustanovljena pred 13 leti. Skozi 11 let so vodili družbo naš veleč. g. dekan Jos. Mešiček, za kar se jim družba javno zahvaljuje. V družbi se je na zadnjem glavnem prazniku ustanovil misijonski odsek, ki že dobro deluje. Družba ima tudi treznostni odsek. Naročene smo na 60 »Bogoljubov«. Pred kratkim se je tudi pri nas uvedla častna straža deklet M. dr. pred izpostavljenim Najsvetejšim. Tako polagoma napredujemo.

Spominjajte se umrlih!

Jožefa Perko, Trzič.

Ivana Štros, Golish.

Frančiška Poljanc, Krka.

Marija Dobnikar, Sv. Katarina nad Ljubljano.

Neža Planinšek, Dol. Kamnice-Prečina.

Neža Repič, Sv. Jurij ob Ščavnici.

Frančiška Janšovec, Sv. Jurij ob Ščavnici.

Neža Janšovec, Sv. Jurij ob Ščavnici.

Terezija Štuhec, Sv. Jurij ob Ščavnici.

Marija Zupanc.

Amaliya Kozinc.

Darovi.

Za misijone. Uršula Matjaš, Tomišelj, 6 K; Delavsko društvo (ženski odsek) v Celovcu 4 krone.

Za najpotrebnejše misijone. Franc Podkrižnik, Ljubno, 3 K; Val. Sok, bolniški strežaj, Št. Vid ob Glini, 5 K; župni urad sv. Peter v Ljubljani 20 K; Herm. Schiller, Skočidol, 30 kron.

Za najpotrebnejše misijone na Balkanu. Marija Wiegele, Zahomec, 18 K.

Za afrikanke misijone. Marija Skvarč, Pazin, 10 K; župni urad Cerklje pri Kranju 200 K; Janez in Marija Polanc, Sv. Bolfenk v Slov. goricah, 14 K; Julijana Čeh, Sv. Bolfenk v Slov. goricah, 4 K.

Za bolgarske misijone. Župni urad Cerklje pri Kranju 200 K.

Za odkup paganskih otrok. Uršula Kapš, Semič (za dečka) 30 K; Jos. Potočnik, kaplan, Sv. Jurij ob Taboru (za dečka z imenom Jožef Marija), 30 K; Katarina Sajovic, Velesovo (za dečka z imenom Frančišek, za deklico z imenom Marija), 60 K; Franc Kavčič, posestnik na Planini (za dečka z imenom Franc Jožef), 25 K; Ruppe 2 K.

Za armado sv. križa. Viktor Švigelj, Bloke, 6 K.

Za sv. mašo. Marija Wiegele, Zahomec, 2 kroni.

Za bratovščino naše ljube Gospe. Ignacij Leban, župnik, Retnje, Goriško, 9 K.

Za popravilo cerkve na Sveti gori. Neimenovana 25 K.

Za popravilo cerkve na Sv. Višarjah. 25 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva«. Jožefa Cencič iz Središča 3 K.

Za kruh sv. Antona. Marija Kolmanič, Bučevci, 5 K; Angela Haler, Arnovoselo, 1 K; Vaa 10 K.

Za vojaško-dobrodelne namene. Katarina Jakše, Semič, 2 K; Jakob Kapš, Semič, 4 K.

Za dobre namene. Marija Rebol, Hraše, 6 K; Marija Wagula, Poterna, 3 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Župnija sv. Jakob v Ljubljani 84 K; Šmarjeta 8 K; Št. Rupert 6 K; Čemšenik 61 K 50 vin.; Javorje 74 K 18 vin.; vč. g. župnik J. Kljun 41 K 40 vin.; dr. J. Lesar 5 K; Mar. družba v Trstu 37 K; B. Stauder v Gradcu zbrala 63 K; Neimenovani 30 K; Župnija Šmartno pri Litiji 108 K; č. g. F. Zbašnik, župnik v Hrastju pri

Kranju, 17 K; Kopanj 90 K; Trstenik 12 K 58 vin.; Kostro 20 K; cerkev Srca Jezusovega v Ljubljani 24 K 14 vin.; zavod šolskih sester v Trnovem na Krasu 27 K; župn. Brezovica 125 K 44 vin.; Selca 43 K 66 vin.; Kokra 4 K; Ajdovec 9 K; Zgor. Tuhinj 39 K 8 vin.; Cerklje pri Kranju 314 K; Škocijan pri Turjaku 40 K 76 vin.; goriško centralno semenišče v Zatičini; L. Hamer v Gradcu zbrala (venec) 30 K; J. Jarc zbrala 9 K 60 vin.; P. Dionizij Pristovnik 2 K.

V molitev se priporočajo:

Neka mati svojega sina v Ameriki, da bi se srečno vrnil v domovino. — Neka dekle sebe in svoje domače. — Marijina hči svojo na živcih bolno sestro. — Neka več let bolna oseba. — Mladenka v dosegu zaželenega poklica ter da bi zamogla istega vestno izpolnjevati. — Neka bolna mati. — Neki mladenič za bogoljubno življenje. — Neka oseba da bi prestopila k katoliški veri. — Neka družina. — Marijina družabnica za zdravje. — Neka težko bolna oseba. — Marijina družabnica za vredno sprejemanje sv. zakramentov. — Neka oseba za stanovitnost v Marijini družbi. — Neka oseba za darove sv. Duha. — Neki mladenič da bi zamogel natančno izpolnjevati svoje stanovske in verske dolžnosti. — Neka oseba svojega očeta da bi začel krščansko živeti ter za mir in lepo sporazumljenje v domači hiši. — Vse še ne uslišane prošnje.

Listnica uredništva.

Vse dopisnike opozarjamo, da naj vselej beró listnico uredništva. Ako se po tukaj danih navodilih ne ravna, se ne smejo pritožiti, da se jim krivica godi, če se jim v vsem ne ugodí. — Tiste pa, ki niso zmožni pravičnega pisanja, prav lepo prosimo, naj nikar nič ne pišejo, ampak samó pridno berejo.

Le najboljše padlih mladeničev slike pošiljajte, o katerih se da tudi kaj zelo lepega povedati. Vseh vprek pa ne moremo sprejemati. Te sličice nam napravljajo precej sitnosti in troškov; povračila zanje pa ne moremo zahtevati. — Ocena lepe zbirke M. Elizabetnih pesmi »Iz moje celice« pride prihodnjič. Po neki zmoti uredništvu ni še došla v roke. Priporočamo pa jih v nakup. Dobijo se v uršulinskem samostanu v Ljubljani. — Več dopisov je spet moralo počakati.

Sprejemajo se samo pravilno in čedno pisani spisi.

udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; d) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine; i) udom bratovščine za duše v vicah. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

22. Četrtek. Sv. Benvenut. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 5. dan.

25. Tiha nedelja in zadnja v mesecu. Oznanjenje Marije Device. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega kakor 19. dan; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir, dvakrat popolni odpustek; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom bratovščine za duše v vicah; j) udom rožnovenske bratovščine; k) udom bratovščine Sv. Duha, danes ali v osmini v bratovski ali farni cerkvi; l) tretjerednikom; m) udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem; n) vsem, ki trikrat na teden molijo sv. rožni venec. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

30. Petek. Marija sedem žalosti. Popolni odpustek: a) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem; c) udom bratovščine za duše v vicah; d) udom bratovščine sv. Družine; e) udom rožnovenske bratovščine v bratovski cerkvi.

Ravnokar izšlo:

Veliki cesar'

Poljudno spisana knjižica o blagopojnem cesarju Fran Josipu I. Knjigo krasi obilo krasnih slik. Cena izvoda 1 K, po pošti 10 vin. več. Dobiva se v **Katoliški bukvarni v Ljubljani** in tudi v drugih knjigarnah po deželi. Slovenci, sezite po njej! 2902

Zgana vojna kava

prav dobra in izdatna, zelo okusna in aromatična kot dobra zrnata kava 5 kg 20 K po povzetju pošilja pražarna za kavo v Solnici, Češko.

Izboren nadomestek za olje

za vsakovrstne salate si vsakteri lahko sam pripravi brez vseh pridatkov in nadaljnjih stroškov, če kupi zavitek

islandskega Caraghee mahu

ki velja za napravo enega litra tacega olja

K 1—

prvovrstni garantirano izbrani za 1 liter olja

K 1:30

za 2 litra olja

K 2:40

Navodilo za napravo je pridejano vsakemu zavitku. — Ze pripravljen, tekoč nadomestek olja za takojšnjo uporabo velja liter K 2—; steklenico je treba prinesiti seboj. Po pošti se tekoč nadomestek ne razposilja.

Dobi se pri M. Špenko, prodaja moke in islandskega Caraghee-mahu v Ljubljani, Kopitarjeva ulica, Jurij Marencič, trgovec v Ljubljani, Dolenjska cesta. — Poštna naročila in denarne pošiljke naj se pošiljajo na: **Ivan Dežman, Ljubljana, Kopitarjeva ulica 6.**

Nikakega zobobola

več, nobenih noči brez spanja. »Fides« lajša bol pri votlih zobeh kakor tudi pri najtrdovrat. revmat. zobnih bolečinah, kjer so odrekli vsa sredstva. Pri neuspehu denar nazaj! Cena K 120, 3 tube K 4—, 6 tub K 550. — Nikake zobne prhljine več. Snelno bele zobe dosežete z XIRIS zobno vodo. Takojšnji učinek. Cena K 2, 3 s. K 5. Kemy, Kaschau 1. post. pr. 12-Z. 40 Ogrsko

Dobri brivski in lasestrižni aparati

Ia britev iz srebro-jekla K 350, 4, 5; varnostni brivski aparati, ponikani K 3, 5, zn. »Perfekte« s 6 rezili K 16, 20; dvorez. rez. rezila tucat K 5, 6. Ia lasestrižni aparati K 11, 12. Zamena dovoljena ali denar nazaj. Pošilja po povzetju ali predplačilu c. in kr. dvorni založnik **JAN KONRAD**, izvozna trdka, Brux št. 1753, Češko.

500 K

2633

Vam plačam, ako Vaših kurjih oces, bradavic in trde kože, tekem 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam. Cena lončku z jamstvenim pismom K 1½, 3 lončki K 4—, 6 lončkov K 650. Stotine zahvalnic in priznalic. — **KEMENY, Kaschau (Kassa) 1.**, poštni predal 12/49, Ogrsko.

8 vinarjev

(za 1 dopisnico) Vas stane moj glavni cenik, ki se Vam dološlje — na zahtevo brezplačno. —

Prva tovarna ur JAN KONRAD,
c. in kr. dvor. založnik Brůx št. 1556 (Česko.)

Nikel ali jeklene ure na sidro K 1—, 7—, 8—,
Vojno-spominske nikeln ali jeklene ure K 11—,
K 2— armadne radij ure iz nikla ali ekla K 12—,
Masivne srebrne klocki remont, ure s sidrom K 19—
K 20—. Budilke, stenske in ure na stojalo v veliki
izberi po nizkih cenah. Sletno pismono jamstvo Po-
šilja po povzetju. Zamena dovoljena ali denar nazaj

Razširjajte „Bogoljuba“!

Bogata zaloga

546

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunaška cesta 17.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

4 1/4 %

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krone 25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva n deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo okroglo K 800.000—.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem 1. 1915 23 milijonov kron.

Dnevnik:

„Slovenec“

stane po pošti prejeman:

Sobotna izdaja celoletno 7 kron.

celoletno	K 26—
polletno	„ 13—
četrtno	„ 6-50
mesečno	„ 2-20

KATOLISKA TISKARNA

V LJUBLJANI

sprejema v tisk vsakojake
tiskovine od preproste do
= najfinejše izvršitve. =